

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: **ČEPRO, a.s.**, IČO: 60193531
sídlem Dělnická 213/12, Praha 7

zastoupeného JUDr. Davidem Karabcem, advokátem
sídlem Na stráži 1306/5, Praha 8

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

za účasti: **Eurol B. V.**
sídlem Energiestraat 12, Nijverdal, Nizozemské království

zastoupené JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem,
sídlem Vyskočilova 1566, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 8. 2020,
čj. O-543779/D20020774/2020/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**předseda Úřadu**“) ze dne 3. 8. 2020, čj. O-543779/D20020774/2020/ÚPV (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým předseda Úřadu k rozkladu osoby zúčastněné na řízení změnil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „**Úřad**“) ze dne 24. 1. 2020, čj. O-543779/D19036976/2019/ÚPV (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad zamítl námitky podané osobou zúčastněnou na řízení podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném od 1. 1. 2019 (dále jen „**zákon č. 441/2003 Sb.**“), proti zápisu slovní ochranné známky zn. sp. O-543779 ve znění „EuroOil“ (dále též „**napadená ochranná známka**“ či „**napadené označení**“), jejímž přihlašovatelem byl žalobce, do rejstříku ochranných známek.
3. Napadeným rozhodnutím předseda Úřadu Prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že
 - a. přihlášku napadené ochranné známky na základě námitek uplatněných osobou zúčastněnou na řízení zamítl pro následující výrobky a služby zařazené ve třídách mezinárodního třídění výrobků a služeb: (4) pohonné hmoty, paliva, maziva, motorové oleje; (37) provozování čerpacích stanic s pohonnými hmotami a mazivy, mytí vozidel; (39) skladování paliv a maziv, nákladní přeprava a rozvoz pohonných hmot; (40) přepracování pohonných hmot (výrok I. Napadeného rozhodnutí).
 - b. přihlášku napadené ochranné známky postoupil k zápisu do rejstříku ochranných známek pro následující služby zařazené do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (35) marketing, propagace, reklama, inzerce všemi druhy médií, šíření reklamních předmětů; (39) pronájem garáží, skladišť a odstavných ploch, motorová doprava (výrok II. Napadeného rozhodnutí).
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 4. 8. 2020.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí. Současně shrnul obsah rozkladu podaného osobou zúčastněnou na řízení a podání žalobce (přihlašovatele ochranné známky) v rámci řízení o rozkladu. Dále rekapituloval, že napadená ochranná známka zn. sp. O-543779 ve znění „EuroOil“, s právem přednosti ze dne 15. 11. 2017, byla zveřejněna dne 2. 1. 2019 pro tento seznam výrobků a služeb zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb:
 - (4) pohonné hmoty, paliva, maziva, motorové oleje;
 - (35) marketing, propagace, reklama, inzerce všemi druhy médií, šíření reklamních předmětů;
 - (37) provozování čerpacích stanic s pohonnými hmotami a mazivy, mytí vozidel;

(39) skladování paliv a maziv, pronájem garáží, skladišť a odstavných ploch, motorová doprava, nákladní přeprava a rozvoz pohonných hmot;

(40) přepracování pohonných hmot.

6. Předseda Úřadu dále uvedl, že namítaná slovní ochranná známka EU č. 3436532 ve znění „EUROL“, s právem přednosti ze dne 31. 10. 2003, byla zapsána dne 1. 6. 2005, s právními účinky pro území České republiky ode dne 1. 5. 2004 (dále též „**namítaná ochranná známka**“) pro výrobky a služby zařazené ve třídách dle mezinárodního třídění výrobků a služeb:

(1) chemicals used in industry, including brake fluids, coolants, antifreezes, battery acids; silicones; leather-care preparations not included in other classes; all the aforementioned goods are exclusively targeted at the automobile and motorcycle industries and for use in or in connection with automobiles and motorcycles, tj. chemické látky používané v průmyslu, včetně brzdových kapalin, chladicích kapalin, nemrznoucích směsí, kyselin do baterií; silikonů, přípravků pro péči o usně neuvedených v jiných třídách; veškeré výše uvedené zboží je výhradně zaměřeno na automobilový a motocyklový průmysl a na použití v automobilech nebo v souvislosti s automobily a motocykly;

(3) cleaning, polishing, scouring and abrasive preparations; leather-care preparations, including leather cream and leather-cleaning preparations, not included in other classes; all the aforementioned goods are exclusively targeted at the automobile and motorcycle industries and for use in or in connection with automobiles and motorcycles; hair cleaning preparations, tj. čistící, lešticí, kovové a abrazivní přípravky; přípravky na ošetřování kůže, včetně krémů na kůži a přípravků na čištění kůže, nezahrnuté do jiných tříd; veškeré výše uvedené zboží je výhradně zaměřeno na automobilový a motocyklový průmysl a na použití v automobilech nebo v souvislosti s automobily a motocykly; přípravky na čištění vlasů;

(4) industrial oils and greases (except edible oils and fats and volatile oils), in particular motor and engine oils, lubricants, fuels and leather grease, tj. průmyslové oleje a tuky (s výjimkou jedlých olejů a tuků a těkavých olejů), zejména motorové oleje, maziva, paliva a maziva na kůži.

7. Předseda Úřadu podotknul, že rozkladové námitky směřují proti posouzení podobnosti kolidujících označení ze všech hledisek a proti posouzení podobnosti části přihlašovaných výrobků a služeb, které Úřad shledal podobnými s výrobky namítanými pouze v nízkém stupni (služby ve třídě 37 a část služeb ve třídě 39), a rovněž těm, které shledal nepodobnými (část služeb ve třídě 39), přičemž rozkladem naopak nebylo zpochybněno posouzení přihlašovaných výrobků ve třídě 4 (pohonné hmoty, paliva, maziva, motorové oleje), tj. těch, u kterých Úřad dospěl k závěru o jejich shodnosti s výrobky chráněnými namítanou ochrannou známkou.
8. Pokud jde o vymezení okruhu relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti, je třeba podle předsedy Úřadu rozdělit přihlašované výrobky a služby a namítané výrobky s ohledem na definování průměrného spotřebitele do několika skupin dle tříd mezinárodního třídění. Co se týče přihlašovaných a namítaných výrobků ve třídě 4, resp. 1, 3 a 4 mezinárodního třídění (pohonné hmoty, oleje, maziva, chemické látky a výrobky z automobilového průmyslu, čistící prostředky z oblasti automobilového průmyslu atd.), přisvědčil Úřadu, že odběrateli jsou zejména podnikatelské subjekty nabízející tyto výrobky, ať už jde o provozovatele čerpacích stanic (v případě pohonných hmot víceméně

pouze tyto subjekty), obchodů se zaměřením na autodoplňky, popř. autoservisy. Spotřebitelskou veřejnost přitom podle předsedy Úřadu tvoří také běžní spotřebitelé poptávající předmětné výrobky, přičemž vzhledem k tomu, že se jedná o výrobky a doplňky vztahující se k provozu automobilů či motocyklů, lze dle předsedy Úřadu předpokládat spíše vyšší pozornost a informovanost, neboť se jedná o produkty, které mají vliv na správné fungování dopravních, zejména motorových, prostředků. Předseda Úřadu souhlasil s osobou zúčastněnou na řízení, že průměrný spotřebitel bude věnovat zvýšenou pozornost zejména druhu, ceně a oktanovému číslu (v případě pohonných hmot), a lze předpokládat, že může přihlídnout i ke konkrétní značce poskytovaných výrobků. V případě přihlašovaných služeb ve třídě 37 mezinárodního třídění (provozování čerpacích stanic, mytí vozidel) jsou dle předsedy Úřadu spotřebiteli zejména subjekty provozující čerpací stanice (zde lze očekávat spíše vyšší obezřetnost a informovanost) a v případě služby mytí vozidel pak i laická spotřebitelská veřejnost (vlastníci aut), kde bude pozornost při poptávání dané služby průměrná. Služby ve třídě 39 mezinárodního třídění (skladování paliv, pronájem garáží, skladišť, motorová a nákladní přeprava a rozvoz pohonných hmot) jsou pak dle předsedy Úřadu určeny jednak subjektům, které dané služby poptávají v rámci svých podnikatelských aktivit, a dále i běžným spotřebitelům, kteří využívají dané služby pro svou vlastní potřebu (pronájem garáže, motorová přeprava). S ohledem na typ služeb lze předpokládat při jejich poptávce spíše vyšší pozornost a obezřetnost. Přihlašované služby ve třídě 40 mezinárodního třídění (přepřepování pohonných hmot) budou podle předsedy naopak poptávány pouze podnikatelskými subjekty, které nakládají s pohonnými hmotami, a s ohledem na povahu těchto služeb bude pozornost spotřebitelů vysoká.

9. K otázce posouzení podobnosti rozkladem dotčených přihlašovaných služeb ve třídách 37, 39 a 40 a namítaných výrobků ze třídy 3 a 4 mezinárodního třídění předseda Úřadu přisvědčil osobě zúčastněné na řízení, že v případě přihlašovaných služeb provozování čerpacích stanic s pohonnými hmotami a maziv, mytí vozidel ve třídě 37 a skladování paliv a maziv, nákladní přeprava a rozvoz pohonných hmot ve třídě 39 mezinárodního třídění výrobků a služeb se jedná o služby podobné, a nikoli podobné v nižší míře s výrobky zapsanými pro namítanou ochrannou známku. Naopak přihlašované služby pronájem garáží, skladišť a odstavných ploch, motorová doprava pak předseda Úřadu shledal jako nepodobné výrobkům zapsaným pro namítanou ochrannou známku. Ve vztahu k posouzení podobnosti přihlašovaných služeb ve třídě 40 přepřepování pohonných hmot s namítanými výrobky paliva pak předseda Úřadu pro absenci rozkladových námitek odkázal na závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí.
10. K vizuálnímu hledisku podobnosti kolidujících označení předseda Úřadu shodně s Úřadem konstatoval, že se označení shodují v pěti ze sedmi hlásek a liší se pouze písmeny „Oi“ u napadeného označení. Předseda Úřadu však odlišně posoudil postavení dvou přidáných písmen „Oi“ u napadeného označení. Nesouhlasil s tím, že tato dvě písmena uprostřed napadeného označení jsou s to v označení o celkové délce sedmi, resp. pěti písmen, jejichž pět znaků je zcela totožných, mít takovou dominanci, aby převážily zjištěnou vizuální shodnost prvních čtyř písmen ve prospěch celkové vizuální nepodobnosti porovnávaných označení. Nadto se dle předsedy Úřadu označení shodují i v posledním písmenu „l“/„L“. Rozdílná písmena se nachází v napadeném označení v druhé části uprostřed slova, takže vizuálně nemusí být postřehnuta s ohledem na skutečnost, že těmito písmenům předchází čtyři společná shodná písmena. Předseda Úřadu přitom poukázal na obecné zásady (nedokonalá paměťová stopa, způsob čtení) a na krátkost slovní části „Oi“, resp. odlišnost ve zcela běžných písmenech. Přisvědčil Úřadu potud, že spotřebitele zaujme

zdvojené písmeno „oO“ u napadeného označení, které není v českém jazyce obvyklé, měl však za to, že s ohledem na optické rozdělení napadeného označení je budou spotřebitelné vnímat jako složení dvou prvků „Euro“ a „Oil“ a nemusí zdvojené písmeno zaznamenat. U slovních ochranných známek pak dle předsedy Úřadu nehraje velikost písmen roli a tato označení mohou být užívána i v podobě malých či velkých písmen abecedy. I přes případnou zaznamatelnost zdvojeného písmene pak podle předsedy Úřadu s ohledem na shodnou část na počátku označení „euro-“/„EURO“ a konci označení „l“ /„L“, resp. podobně vizuálně působící „oil“ a „ol“/„OIL“ a „OL“ na konci, kdy písmeno „i“/“I“ je vizuálně potlačené díky tomu, že jej tvoří pouhý jeden svislý dřík, který spotřebitel nemusí při zběžném pohledu zaznamenat, dospěl předseda Úřadu k závěru odlišnému od Úřadu, a konstatoval podobnost porovnávaných označení z hlediska vizuálního, a to nikoli v nižším stupni, nýbrž ve stupni vyšším.

11. Pokud jde o fonetickou podobnost, předseda Úřadu souhlasil s rozbořem zvukové reprodukce porovnávaných označení v Prvostupňovém rozhodnutí. Uvedl, že první dvě slabiky obou označení jsou foneticky velmi podobné („eu-ro“ vs „eu-rol“). Přestože má napadené označení navíc třetí slabiku („ojl“), je nutno ji podle předsedy Úřadu vnímat v celkovém kontextu výslovnosti kolidujících označení, kdy s ohledem na umístění v závěru označení může dojít při fonetické prezentaci či interpretaci daného označení k jejímu nedostatečně výraznému vyslovení nebo ji při klesající pozornosti nemusí spotřebitel dokonale vnímat či postřehnout, a to i s ohledem na skutečnost, že obecně se v českém jazyce klade důraz na první slabiku či začátek slova, jenž je v tomto případě shodný. Naopak koncové části „l“ a „ojl“ mohou znít dle předsedy Úřadu s ohledem na obdobně znějící hlásky celkově podobně. Předseda Úřadu proto vyhodnotil na rozdíl od Úřadu porovnávaná označení jako foneticky podobná ve vyšší míře.
12. K sémantické podobnosti pak předseda Úřadu poznamenal, že se Úřad s významem porovnávaných označení vypořádal dostatečně, a souhlasil s tím, že se v obou případech jedná o novotvary. Napadené označení si spotřebitelé významově spojí s EU a významem slova „Oil“, tedy „olej“; některá část spotřebitelské veřejnosti však bude podle předsedy Úřadu i u namítané ochranné známky vnímat souvislost s EU díky první části slovního prvku „EURO“. V případě, že u průměrného spotřebitele bude shodná společná část „Euro/EURO“ evokovat souvislost s Evropskou unií, budou porovnávaná označení vnímána jako částečně podobná. V případě, že namítanou ochrannou známku budou mít za fantazijní, nebude sémantické hledisko hrát podle předsedy Úřadu roli. Hledisko sémantické tak bude podle předsedy Úřadu rozhodné v závislosti na míře pochopení významu slovní části „EURO“ ze strany průměrného spotřebitele u namítané ochranné známky. Co se týče rozlišovací způsobilosti části „Euro/EURO“, hraje toto posouzení svou roli v případě hodnocení pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení na straně veřejnosti a nikoli u porovnání daných označení z hlediska sémantického.
13. K otázce celkového hodnocení předseda Úřadu shrnul, že kolidující označení shledal na rozdíl od Úřadu v dostatečné míře podobnými z hlediska vizuálního a fonetického, s tím, že hledisko sémantické se uplatní pouze v případě, že spotřebitelé pochopí význam slovní části „EURO“ u namítané ochranné známky (v tom případě budou porovnávaná označení z hlediska významového rovněž částečně podobná). Předmětná označení se dle předsedy Úřadu shodují ve většině, tj. v pěti písmenech, umístěných v témže pořadí, na stejných pozicích (namítaná ochranná známka je v napadeném označení zcela obsažena), průměrný spotřebitel je spolehlivě neodliší pouze na základě odlišných písmen „Oi“ v druhé části napadeného označení. Dle předsedy Úřadu se jedná pouze o nepatrný rozdíl, jenž má v

celkové délce těchto prvků pouze zanedbatelnou roli. Kolidující označení jsou si tak dle předsedy Úřadu podobná ve vyšší míře rovněž z hlediska celkového dojmu, jakým působí na spotřebitele.

14. Předseda Úřadu dále shrnul důvody odlišného posouzení vlastní pravděpodobnosti záměny. Uvedl, že shledal podobnost námitkami dotčených služeb provozování čerpacích stanic s pohonnými hmotami a mazivy, mytí vozidel ve třídě 37 a skladování paliv a maziv, nákladní přeprava a rozvoz pohonných hmot ve třídě 39 mezinárodního třídění (a to nikoli v nižší míře jako orgán prvního stupně řízení) s výrobky zapsanými pro namítanou ochrannou známku, a zejména dospěl k závěru o podobnosti porovnávaných označení z hlediska vizuálního a fonetického ve vyšším stupni a v případě významového hlediska o částečné podobnosti porovnávaných označení při vnímání slovní části „Euro/EURO“ spotřebiteli v konkrétním významu (pokud budou spotřebitelé vnímat namítanou ochrannou známku jako fantazijní, sémantické hledisko se neuplatní). Podotknul, že na rozdíl od Úřadu vnímá rozdíl v samohláskách „Oi“ u napadeného označení v druhé části slovního prvku jako nedostatečný k tomu, aby se jednalo o podobnost pouze v nižší míře, resp. podobnost nezávadnou. Přisvědčil Úřadu potud, že slovní prvek/část „Euro“ je prvkem s nižším stupněm rozlišovací způsobilosti, neboť pouze poukazuje na možné využití výrobků a služeb v rámci Evropské unie, v případě namítaného označení to však nepovažoval za jednoznačné, neboť slovní prvek „EUROL“ tvoří jeden celek a část spotřebitelské veřejnosti jej nebude dělit na část „EURO“ a písmeno „L“. Nezpochybnil, že kolizní výrobky a služby jsou běžně nabízeny v rámci celé EU, avšak odkaz na EU dle něho nijak nesouvisí s jejich podstatou. Ze známkoprávního hlediska tedy nelze podle předsedy Úřadu u prvku „Euro“/„EURO“ shledat přímou významovou vazbu na podstatu kolizních výrobků a služeb, prvek je nijak nepopisuje ani nepředstavuje některý z podstatných znaků, který tyto výrobky a služby charakterizuje a odlišuje od výrobků a služeb jiné povahy. Předseda Úřadu připustil, že užitím prvku tedy sice může být rozlišovací způsobilost snížena, avšak nesouhlasil s tím, že porovnávaná označení distinktivitu zcela postrádají (a to zejména v případě namítané ochranné známky). Nedomníval se, že by v důsledku použití dvou odlišných písmen v druhé části napadeného označení mohlo toto označení jako celek působit na průměrného spotřebitele dostatečně odlišně. Uzavřel, že kolidující označení budou u spotřebitele vyvolávat natolik podobný vjem, že mezi nimi spolehlivě nerozliší, a to i v případě vyšší míry jeho pozornosti při výběru některých takto označených výrobků a služeb, a bude mít proto důvod se domnívat, že takto označené výrobky a služby mohou pocházet z téhož obchodního zdroje či od subjektů spolu propojených. Předseda Úřadu přisvědčil námitce akcentující roli vizuálního hlediska v případě kolidujících výrobků; se zřetelem k identifikované vizuální i fonetické podobnosti ve vyšší míře měl přitom za to, že i v případě, že spotřebitel upřednostní buď vizuální, nebo fonetické hledisko, může docházet k jejich záměně, pokud jimi budou označeny shodné nebo podobné výrobky/služby.
15. Předseda Úřadu rovněž považoval za relevantní aplikaci tzv. kompenzačního principu, a to zejména ve vztahu k přihlašovaným službám ve třídě 40 přepracování pohonných hmot, které shledal Úřad podobnými s namítanými výrobky pouze v nižším stupni, přičemž v řízení o rozkladu nebyl tento závěr napaden.
16. Se zřetelem k uvedenému předseda Úřadu korigoval závěry Prvostupňového rozhodnutí a shledal, že existuje pravděpodobnost záměny na straně spotřebitelské veřejnosti pro část námitkami dotčených výrobků a služeb, neboť jsou splněny kumulativní podmínky stanovené § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., tj. shodnost nebo podobnost

předmětných označení a zároveň shodnost nebo podobnost části námitkami dotčených výrobků/služeb, na něž se označení vztahují, v tomto případě výrobků ve třídě 4, tj. pohonné hmoty, paliva, maziva, motorové oleje, služeb ve třídě 37, tj. provozování čerpacích stanic s pohonnými hmotami a mazivy, mytí vozidel, služeb ve třídě 39, tj. skladování paliv a maziv, nákladní přeprava a rozvoz pohonných hmot a služeb ve třídě 40, tj. přepracování pohonných hmot.

17. Předseda Úřadu se dále vyjádřil k některým námitkám vzneseným žalobcem v řízení o rozkladu. Uvedl, že získaná rozlišovací způsobilost přihlašovaného označení, již žalobce prokazoval v rámci věcného průzkumu a již se nyní dovolával, nepatří mezi relevantní faktory při posuzování existence pravděpodobnosti záměny s jinou (starší) ochrannou známkou jiného subjektu (namítajícího). V řízení o námitkách nelze dle předsedy Úřadu získanou rozlišovací způsobilostí přihlášeného označení ve smyslu § 5 zákona č. 441/2003 Sb. prokazovat, resp. prokázat získané rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení není relevantním faktorem, který by vylučoval existenci pravděpodobnosti záměny. Z tohoto důvodu se předseda Úřadu nezabýval doklady, které žalobce předložil v tomto námitkovém řízení za účelem prokázání rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení.
18. Důvodnou neshledal předseda Úřadu ani námitku nedostatku distinkivity namítaného označení s tím, že je nutno předpokládat, že starší zapsaná ochranná známka má určitý stupeň vnitřní rozlišovací způsobilosti (jako novotvar má běžnou rozlišovací způsobilost). Se zřetelem k tomu, že zvýšená rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky nebyla osobou zúčastněnou na řízení uplatněna ani doložena, žalovaný ji rovněž neposuzoval. Předseda Úřadu dále konstatoval, že známost namítaného označení v konkrétním členském státě EU není pro posouzení námitek uplatněných ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. relevantní. Proti případnému nedostatečnému užívání mohl žalobce podle předsedy Úřadu řádně uplatnit svou obranu ve smyslu § 26a zákona č. 441/2003 Sb. Užití v podobě „EuroI“, na které žalobce poukázal, je přitom podle předsedy Úřadu užitím, které rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky nemění.
19. Relevantní není dle předsedy Úřadu ani argumentace pokračováním známkové řady žalobce, jež by mohla mít význam pouze v případě starších namítaných ochranných známek uplatněných proti přihlašovanému označení, nikoli na straně přihlašovaného označení.
20. Předseda Úřadu nepřisvědčil ani námitce vyčerpání práva osoby zúčastněné na řízení a zdůraznil, že osoba zúčastněná na řízení nebyla v dané věci nečinná, jak žalobce tvrdil. Osobě zúčastněné na řízení nelze přičíst podle předsedy Úřadu k tíži, že se vůči užívání označení „EuroOil“ v různých podobách dosud nijak neohradila a že uplatnila námitky teprve vůči slovní podobě tohoto označení (citované doktrinální závěry označil předseda Úřadu v daném směru za vytržené z kontextu).

III. Žaloba¹

21. Žalobce v podané žalobě předeslal, že Napadené rozhodnutí napadá ve výroku I., tj. co do zamítnutí přihlášky napadené ochranné známky pro výrobky a služby uvedené v této části výroku.

¹ Soud podotýká, že v rámci reprodukce žalobních bodů se (pro přiblížení přístupu, jakým žalobce ke své žalobní obraně přistoupil) přidržel struktury, v níž žalobce svou žalobní argumentaci prezentoval; pro její nepřehlednost hraničící v některých momentech s nesrozumitelností však soud v rámci vypořádání žalobních bodů v části VI.

22. Žalobce v části II. podané žaloby (str. 3 – 17) v obecné rovině odlišil pojmy nezákonnosti a (věcné) nesprávnosti rozhodnutí. Následně v této části žaloby obsáhle reprodukoval průběh správního řízení a závěry vyslovené v odůvodnění Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí, jež na některých místech doplnil o vyjádření nesouhlasu se závěry žalovaného.
23. V rámci těchto pasáží podané žaloby žalobce namítl, že závěr předsedy Úřadu, dle něhož rozkladem nebylo zpochybněno posouzení přihlašovaných výrobků ve třídě 4 (pohonné hmoty, paliva, maziva, motorové oleje), tj. těch, u kterých Úřad dospěl k závěru o jejich shodnosti s výrobky chráněnými namítanou ochrannou známkou, a předseda Úřadu se proto s odkazem na § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), přezkumem Prvostupňového rozhodnutí v tomto směru nezabýval, „*zcela neodpovídá obsahu spisu ani požadavku zákonnosti napadeného rozhodnutí*“. Uvedl, že přestože osoba zúčastněná na řízení ve svém doplnění rozkladu uvedla, že nečiní sporným posouzení shodnosti výrobků ve třídě 4, nezbavovalo to žalovaného povinnosti přezkoumat tuto právní otázku.
24. Žalobce dále nesouhlasil se závěry předsedy Úřadu stran vymezení průměrného spotřebitele. Na jiném místě v tomto směru rozvedl, že „*průměrného spotřebitele je nutné ztotožnit nejen s odbornou veřejností, zabývající se profesně nárokovánými výrobky a službami, ale i s širokou veřejností, která výrobky spotřebovává*“, s tím, že jde o spotřebitele, který má dostatek informací a který je s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory v rozumné míře pozorný a opatrný. Obdobné poznámky stran vymezení průměrného spotřebitele žalobce vznášel v tomto ohledu i na str. 16 žaloby, kde v této souvislosti dodal, že užívání napadeného označení je v produktové řadě žalobce již známé a jde o uznávané označení určité skupiny jeho produktů.
25. Žalobce namítl, že předseda Úřadu zatížil Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když dostatečně nevysvětlil změnu v posouzení shodnosti/podobnosti přihlašovaných služeb provozování čerpacích stanic s pohonnými hmotami a mazivy s namítanými výrobky, kdy dle předsedy Úřadu se nejedná o podobnost v nízkém stupni, nýbrž o podobnost střední až vyšší. Předseda Úřadu podle žalobce toliko přehodnotil dříve přijatý závěr a aniž by provedl další dokazování, vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení. Obdobně pak dle žalobce předseda Úřadu bez dalšího korigoval závěry Úřadu co do hodnocení podobnosti přihlašovaných služeb mytí vozidel a s tím souvisejících namítaných výrobků, a přihlašovaných služeb skladování paliv a maziv, nákladní přeprava a rozvoz pohonných hmot vůči namítaným výrobkům průmyslové oleje, zejména motorové oleje, maziva, paliva.
26. Žalobce dále v této pasáži žaloby nesouhlasil s předsedou Úřadu provedeným hodnocením podobnosti kolidujících označení s tím, že „*není věcně správné ani proporcionální a neodpovídá obsahu spisu*“. Brojil proti závěrům hodnocení vizuální podobnosti s tím, že při porovnání označení je „*zřejmé, že i v případě jejich užití v podobě malých či velkých písmen abecedy např. eurooil - eurol, EUROOIL – EUROL je o zřetelně odlišná označení lišící se nejenom počtem písmen, ale i vizuálně tak, že rozdíl nemůže průměrný spotřebitel přehlédnout*“. Trval na tom, že jde „*o vizuální podobnost pouze v nízkém stupni*“. Obdobně žalobce nesouhlasil s provedeným hodnocením fonetické podobnosti a trval na tom, že kolidující označení jsou si i z tohoto hlediska podobná pouze v nízkém stupni. K fonetickému hledisku na jiném místě žalobce doplnil, že „*v případě označení „EuroOil*“

tohoto rozsudku jednotlivé, nezřídka se opakující námitky a subnámitky podřadil pod jednotlivé tematické okruhy, jimiž se posléze při přezkoumání závěrů v mezích žalobních bodů žalovaného zabýval.

půjde spíše o výslovnost „euro-oil“ s důrazem na první i druhou část označení, na rozdíl od označení „EUROL“, kde nemá spotřebitel jinou možnost, než vyslovit jedno slovo „eurol“. Taktéž zpochybnil závěry k sémantickému hledisku podobnosti, omezujíc se na souhlas s Úřadem pokud jde nízkou rozlišovací způsobilost označení.

27. Žalobce se ztotožnil se závěrem Úřadu vyjádřeným v Prvostupňovém rozhodnutí a měl za to, že z hlediska celkového dojmu nejde o označení shodná ani závadově podobná, a to ve všech přihlašovaných třídách mezinárodního třídění, a to *„právě pro umístění samoblásek „Oi“ u napadeného označení a zvukové reprodukci části „Oi, které v namítané ochranné známce zcela absentují a obě označení jsou tak zjevně rozdílná, což bude spotřebitel bezpečně vnímat“*. Nesouhlasil s tím, že jsou si kolidující označení v dostatečné míře podobná z hlediska vizuálního a fonetického, a akcentoval, že se označení shodují pouze v pěti písmenech, která nejsou umístěná v témže pořadí, ani na stejných pozicích, přičemž spotřebitel je spolehlivě odliší právě na základě odlišných písmen „Oi“ v druhé části napadeného označení. Podle žalobce se jedná o nikoliv nepatrný rozdíl, nýbrž významný rozdíl, jenž má v celkové délce těchto prvků značnou roli. Žalobce nesouhlasil ani se závěry předsedy Úřadu k roli sémantického hlediska, které považoval za nepřezkoumatelné, když dle žalobce není nijak podložené, proč zrovna namítané označení (fantazijní, bez konkrétního významu) by mělo k takovému pochopení vést, na rozdíl od napadeného označení, u kterého musel žalobce v zápisném řízení prokazovat nabytí rozlišovací způsobilosti. S ohledem na uvedené brojil žalobce proti závěru, že jsou si označení podobná ve vyšší míře rovněž z hlediska celkového dojmu.
28. Žalobce pak nesouhlasil ani s vlastním vyhodnocením pravděpodobnosti záměny, resp. se závěrem o vlivu rozdílu v porovnávaných označeních, a měl za to, že je Napadené rozhodnutí nezákonné. Závěr, že slovní prvek „Euro“, použitý u napadeného označení, je prvkem s nižším stupněm rozlišovací způsobilosti, neboť pouze poukazuje na možné využití výrobků a služeb v rámci Evropské unie, není dle žalobce jednoznačný, neboť slovní prvek „EUROL“ tvoří jeden celek a část spotřebitelské veřejnosti jej nebude dělit na část „EURO“ a písmeno „L“. Ze známkoprávního hlediska nelze dle žalobce u prvku „Euro“/„EURO“ shledat přímou významovou vazbu na podstatu kolizních výrobků a služeb, nijak je nepopisuje, ani nepředstavuje některý z podstatných znaků, který tyto výrobky a služby charakterizuje a odlišuje od výrobků a služeb jiné povahy. Podle názoru žalobce je zjevné, že se přihlašované označení jednoznačně významově blíží ke dvěma slovům „Euro-Oil“, na rozdíl od uměle vytvořeného slova „EUROL“, které je bez konkrétního významu a rozdělit na více slov ho nelze. Závěr o distinktivitě porovnávaných označení je dle žalobce *„vnitřně rozporný, neboť žalovaný na jednu stranu souhlasí s tím, že slovní prvek/část „Euro“, použitý u napadeného označení, je prvkem s nižším stupněm rozlišovací způsobilosti, na druhé straně však v případě namítané ochranné známky má za to, že porovnávaná označení distinktivitu zcela postrádají“*. Takový závěr dle žalobce nemá oporu ve správním spise a v provedeném dokazování a je tak nepřezkoumatelný. Žalobce setrval na závěru, že napadené označení působí jako celek (jakož i z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického) na průměrného spotřebitele dostatečně odlišně.
29. Žalobce dále namítal, že žalovaný užil na podporu svých závěrů zjištění, která nevzešla z dokazování a k jejichž obsahu a relevanci se žalobce nemohl jakkoliv vyjádřit, aniž by šlo o skutečnosti, které by bylo možno označit za obecně známé, *„a to již jen s ohledem na kontext věci, tj. nutnost podepřít závěr o vnímání průměrného spotřebitele, který je vyžadován při posouzení dodržení ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona...“*. Na jiném místě žalobce v tomto směru svůj nesouhlas se závěrem předsedy Úřadu o vyšší míře vizuální i fonetické

podobnosti doplnil o námitku, že tyto závěry „nevycházejí z přesvědčivě zjištěného skutkového stavu, nebyly k tomu provedeny žádné doplňující důkazy a k úvahám žalovaného o možné zaměnitelnosti neproběhlo žádné dokazování, ani hodnocení předložených důkazů, ke kterým by měl žalobce možnost se vyjádřit“.

30. Žalobce zopakoval, že porovnávání označení jsou si podobná pouze v nižším stupni a předseda Úřadu tak nesprávně vyhodnotil zjištěný skutkový stav a dospěl tak k nesprávným právním závěrům, pokud v rozporu s obsahem spisu korigoval závěry Úřadu. Závěr, že by zápisem napadeného označení do rejstříku v rozsahu konkrétních výrobků a služeb mohlo dojít k zásahu do starších práv osoby zúčastněné na řízení plynoucích z namítané ochranné známky, označil za rozporný s obsahem spisu a nepřezkoumatelný. Shrnl, že výklad pojmů v Napadeném rozhodnutí (shodnost nebo podobnost označení, shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti) „nedopadá na zákonné ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003, o ochranných známkách, a uvedené rozhodnutí tak nesplňuje podmínku zákonnosti“. Žalovaný při výkladu těchto pojmů nevzal dle žalobce „v úvahu všechny okolnosti tohoto konkrétního případu a dospěl při svém rozhodování k nesprávně zjištěnému skutkovému stavu“, přičemž zatížil řízení vadou „spočívající v neprovedení důkazů předložených žalobcem, což mohlo mít vliv na jeho rozhodnutí“, aby na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu dovodil i nesprávné právní závěry.
31. Žalobce v další části žaloby pod rubrikou „Žalobní body“ (str. 17 – 31 žaloby) s poukazem na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu připomněl, že správní soudy jsou povinny hodnotit rovněž skutkovou správnost rozhodnutí a jsou oprávněny vést vlastní dokazování.
32. Opětovně namítl, že se Úřad v Prvostupňovém rozhodnutí podle jeho přesvědčení správně vypořádal s námitkami osoby zúčastněné na řízení, týkajícími se fonetického, vizuálního a sémantického hlediska, jakož i porovnání výrobků a služeb v jednotlivých třídách, a rovněž se vypořádal i s otázkou pravděpodobnosti záměny a došel tak ke správným právním závěrům. Měl za to, že napadené označení vykazuje „dostatečnou mírou rozlišovací způsobilosti jak z hlediska fonetického, tak i vizuálního a sémantického, a to pro všechny navrhované výrobky a služby podle mezinárodního třídění“. Připustil, že namítané označení je sice obsaženo v přihlašovaném označení, avšak to obsahuje další písmena „Oi“, které mu foneticky zajišťují dostatečné odlišení. V případě žalobce přitom hraje v otázce posouzení pravděpodobnosti záměny důležitější roli vizuální dojem. Žalobce znovu nesouhlasil s vyhodnocením podobnosti označení v Napadeném rozhodnutí s tím, že rozložení jednotlivých znaků, velikost písma a jejich počet, jsou dostatečně rozlišujícím prvkem pro spotřebitele jak z hlediska vizuálního, fonetického, tak i z hlediska sémantického.
33. Žalobce podotknul, že z webových stránek osoby zúčastněné na řízení je zřejmé, že její výrobky a služby jsou poskytovány obvykle pod jiným označením; užívání namítané ochranné známky se jeví spíše jako nahodilé a nepravděpodobné. V návaznosti na připomenutí některých obecných principů posuzování podobnosti označení pak žalobce poukazoval na některé okolnosti týkající se jím provozované činnosti a s tím souvisejícího užívání napadeného označení, jež bylo dle něho „vytvořeno v originálním a neobvyklém tvaru“ a jež je nyní pro spotřebitele dostatečným a jasným indikátorem původu označeného zboží a služeb, jak plyne již z prokázané získané rozlišovací způsobilosti v důsledku užívání v obchodním styku ve smyslu § 5 zákona č. 441/2003 Sb. Žalobce namítl, že míra rozlišovací způsobilosti kolidujících označení je rozdílná s tím, že namítaná ochranná

známka je označením, které v České republice nepožívá všeobecné známosti u široké veřejnosti ani u odborné části veřejnosti, když z veřejně dostupných zdrojů nejsou patrné na území České republiky žádné významnější aktivity nebo objemy prodeje pod předmětným označením. Žalobce měl za to, že rozsah a způsob užívání starší ochranné známky na území jednoho členského státu, byť se jedná o ochrannou známku Evropské unie, by měl být indikátorem pro posuzování práv namítajícího v námitkovém řízení. Na str. 22 – 23 pak žalobce v návaznosti na provedené shrnutí okolností souvisejících s užíváním napadeného označení namítal, že přestože *„průkazní hodnota shora uvedených důkazních prostředků žalobce o nabytí rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení „EuroOil“ ve všech přihlašovaných třídách výrobků a služeb je mimořádně vysoká“*, žalovaný *„k těmto důkazům však nikterak nepřihlédl a v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval jejich existenci, aniž by tyto důkazy jakkoliv podrobil hodnocení, a to každého jednotlivě a všech v jejich souhrnu“*. Podle žalobce přitom neprovedením uvedených důkazních prostředků žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces. Žalobce současně specifikoval důkazní prostředky, které ve vztahu k rozlišovací způsobilosti napadeného označení navrhoval provést v tomto soudním řízení. Žalobce v této souvislosti nesouhlasil se závěry předsedy Úřadu stran irelevance okolností týkajících se získané rozlišovací způsobilosti a poukazoval na to, že napadená ochranná známka vyvolává v důsledku jím popsanych okolností *„s přihlédnutím k povaze přihlášených výrobků a služeb a míře dosažené rozlišovací způsobilosti (a to nejen samo o sobě, ale také v důsledku dobrého jména, které má na trhu)“* dostatečně odlišný celkový dojem. Žalobce zopakoval, že namítaná ochranná známka nemá vysoký stupeň rozlišovací způsobilosti, resp. že nezískala na území České republiky žádnou rozlišovací způsobilost pro výrobky a služby osoby zúčastněné na řízení, a pravděpodobnost asociace je proto vyloučena. Opětovně zdůraznil, že pokud žalovaný nevzal v úvahu také širší souvislosti – skutkové okolnosti týkající se dlouhodobého užívání a dobré pověsti přihlašovaného označení, resp. nezohlednil, že přihlašované označení získalo užíváním v obchodním styku přiznačnost pro žalobce, zatížil rozhodnutí vadou, která měla ve světle žalobcem odkazované rozhodovací praxe správních soudů vliv na jeho zákonnost. Na str. 25 žaloby pak žalobce v návaznosti na některé další okolnosti týkající se užívání přihlašovaného označení akcentoval, že *„stupeň pozornosti příslušné veřejnosti, koexistence, situace na trhu a známková řada ochranných známek jsou jednoznačně ve prospěch žalobce“*.

34. V další pasáži se žalobce opět vrátil k problematice vymezení průměrného spotřebitele a namítal, že v posuzovaném případě jde o zboží a služby spíše běžné spotřeby vztahující se k provozu motorových vozidel, a proto lze považovat za průměrného spotřebitele širokou veřejnost, s čímž úzce souvisí i posuzování míry jeho pozornosti.
35. Žalobce shrnul, že *„v důsledku vizuální, fonetické i sémantické rozdílnosti obou porovnávaných označení je splněna podmínka dostatečné rozdílnosti u obou porovnávaných označení, která zajistí, že dotčený spotřebitel bude schopen bezpečně přihlašované označení a ochrannou známku namítajícího od sebe navzájem odlišit“*. I relevantní výrobky jsou dle žalobce *„specifického charakteru, tím pádem budou poptávány spotřebiteli, kteří budou vykazovat průměrnou až nadprůměrnou míru obezřetnosti a informovanosti“*. Průměrný spotřebitel je dle žalobce schopen rozeznat přihlašované označení od výrobků a služeb osoby zúčastněné na řízení. Žalobce měl přitom za prokázané, že dlouhodobým a skutečným užíváním přihlašovaného označení v obchodním styku získal nejenom rozlišovací způsobilost a známost mezi spotřebiteli, ale i známost v příslušných obchodních kruzích. Dle žalobce nelze setrvávat na *„striktním stanovisku o rozdílu mezi*

inherentní rozlišovací způsobilostí, druhotnou (nabytou) rozlišovací způsobilostí a rozlišovací způsobilostí coby jednoho z faktorů v případě posuzování námitek podaných podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., aniž by byly posouzeny i další okolnosti případu“. Takový postup je podle žalobce formalistický, neproporcionální a vede v daném případě k nesprávnému skutkovému závěru a nesprávnému právnímu posouzení.

36. Žalobce uzavřel, že žalovaný správně neposoudil stupeň podobnosti zboží a služeb, postavení relevantního spotřebitele, stupeň podobnosti známek, včetně posouzení distinktivních a dominantních prvků, stupeň rozlišovací schopnosti starší ochranné známky a celkové posouzení obou přihlašovaných označení a nevzal v potaz ani další relevantní skutečnosti, které se týkají zejména vnímání přihlašovaného označení relevantní veřejností. Věc naopak podle žalobce posoudil zcela správně a v souladu se zákonem Úřad při vydání Prvostupňového rozhodnutí, s jehož závěry se žalobce ztotožnil.

IV. Vyjádření žalovaného

37. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 12. 2020 navrhl, aby byla žaloba, kterou označil za strukturálně a stylisticky nepřehlednou a zmatečnou, zamítnuta.
38. K námitce nepřezkoumatelnosti Napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatečném vysvětlení závěru, že služby „provozování čerpacích stanic s pohonnými hmotami a mazivy“ jsou podobné ve středním až vyšším stupni s namítanými výrobky „průmyslové oleje zejména motorové oleje, maziva, paliva“, a obdobným námitkám zpochybňujícím provedené posouzení podobnosti dalších porovnávaných výrobků a služeb, žalovaný odkázal na strany 18 – 19 Napadeného rozhodnutí a reprodukoval tam uvedené závěry.
39. K vizuální podobnosti označení žalovaný konstatoval, že kolidující označení mají 5 shodných písmen, shodují v prvních čtyřech písmenech „euro“ a rovněž v posledním písmenu „l“. Namítaná ochranná známka je v přihlašovaném označení podle žalovaného celá obsažena, přičemž označení se navzájem liší pouze dvěma písmeny „Oi“, která se vyskytují na páté a šesté pozici přihlašovaného označení. Dle žalovaného je třeba přihlédnout k tomu, že spotřebitel obvykle pracuje s nedokonalou pamětovou stopou, jelikož označení obvykle neporovnává vedle sebe, nýbrž v jiný čas a na jiném místě. Jelikož kolizní označení začínají shodnou částí „euro“ a spotřebitel obvykle vnímá slovní označení podle směru čtení, tedy zleva doprava, bude to podle žalovaného právě tato shodná část obou označení, kterou spotřebitelé nejdříve zaznamenají. Rozdíl spočívající v písmenech „Oi“ je pak dle žalovaného obtížně zaznamenatelný, zejména je-li označení „EuroOil“ přihláшено ve slovní podobě. Spotřebitelé budou přihlašované označení vnímat jako složení dvou prvků „Euro“ a „Oil“, přičemž zdvojené „oO“ průměrný spotřebitel ani nemusí zaznamenat. Skutečnost, že slovní označení může být libovolně užíváno v podobě s malými či velkými písmeny, nemění dle žalovaného závěr o vyšší podobnosti kolizních označení, protože písmeno „i“ (případně „I“) je vizuálně potlačené, jelikož jej tvoří pouhý jeden svislý dřík, jenž je vedle písmena „l“ snadno přehlédnutelný. Závěr o vizuální podobnosti označení ve vyšším stupni je dle žalovaného správný a řádně odůvodněný.
40. Pokud jde o posouzení podobnosti označení z fonetického hlediska, napadená ochranná známka se dle žalovaného sestává ze slabik eu-ro-ojl, namítaná ochranná známka z dvou slabik eu-rol. Obě označení obsahují podle žalovaného velmi podobné prvky „eu-ro“ vs „eu-rol“, přičemž přihlašované označení je navíc ukončeno slabikou „ojl“. Podle žalovaného hrozí, že umístění slabiky „ojl“ na konci přihlašovaného označení může způsobit její nedostatečné vyslovení, nebo ji spotřebitel nemusí dokonale vnímat. Je tomu

tak podle žalovaného zejména proto, že v českém jazyce se klade důraz na první slabiku či začátek slova, který je v předmětném případě shodný. Koncové prvky „ojl“ a „l“ navíc mohou, s ohledem na obdobně znějící hlásky, znít podobně. Žalovaný proto trval na tom, že označení jsou si foneticky podobná ve vyšší míře.

41. K sémantickému hledisku podobnosti pak žalovaný konstatoval, že namítanou ochrannou známku posoudil jako fantazijní a sémantické hledisko tudíž nebylo při porovnávání podobnosti kolizních označení relevantní. Pokud by někteří spotřebitelé pochopili význam slovní části „EURO“ ve známce „EUROL“, budou kolizní označení podle žalovaného částečně sémanticky podobná.
42. K celkovému dojmu žalovaný shrnul, že označení posoudil jako podobná ve vysoké míře z hlediska vizuálního a fonetického a rovněž u části spotřebitelů připustil možnou částečnou podobnost z hlediska sémantického. Předmětná označení se shodují v pěti písmenech umístěných v téže pořadí na stejných pozicích, přičemž rozdíl spočívající v písmenech „Oi“ v rámci přihlašovaného označení má podle žalovaného pouze zanedbatelnou roli, a proto byla označení z hlediska celkového dojmu posouzena jako podobná ve vyšší míře.
43. Žalovaný dále upozornil, že se žalobce snaží poukázat na to, že napadené označení je pro spotřebitele dostatečným a jasným indikátorem původu označeného zboží a služeb, jelikož je v České republice široce užíváno, přičemž poukazuje na to, že v zápisném řízení prokázal získanou rozlišovací způsobilost označení „EuroOil“ ve vztahu k přihlašovaným výrobkům ve smyslu § 5 zákona o ochranných známkách. Žalobce podle žalovaného v rámci námitkového řízení předložil shodné doklady jako v rámci věcného průzkumu, přičemž v žalobě žalovanému vytýkal, že k těmto důkazům nepřihlédl. Žalovaný konstatoval, že důvodem, proč předložené důkazy o rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení „EuroOil“ neprovedl, je skutečnost, že prokázání získané rozlišovací způsobilosti není relevantní v rámci námitkového řízení při posuzování nebezpečí záměny kolizních označení. Žalovaný odkázal na závěry vyslovené na str. 32 – 35 Napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil rozdíl mezi institutem získané rozlišovací způsobilosti (tzv. příznačnosti) dle § 5 zákona č. 441/2003 Sb., kterou je přihlašovatel povinen prokázat do zápisu ochranné známky, existuje-li veřejnoprávní překážka zápisu přihlašovaného označení do rejstříku dle § 4 písm. b), c) či d) zákona, a institutem zvýšené rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky, která je jedním z faktorů při posuzování existence nebezpečí záměny. Žalovaný shrnul, že prokázání získané rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení ve smyslu § 5 zákona není při posuzování existence nebezpečí záměny v rámci řízení o námitkách relevantní. Relevantním by mohla být podle žalovaného tzv. zvýšená rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky (nikoli přihlašovaného označení), kterou však osoba zúčastněná na řízení netvrdila ani neprokazovala.
44. K námitce, že se žalovaný v Napadeném rozhodnutí omezil na pouhou „technickou“ podobnost porovnávaných označení, přičemž pokud nevzal v úvahu i širší souvislosti (skutkové okolnosti) týkající se jejich podobnosti z hlediska pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti (dlouhodobé užívání a dobrá pověst přihlašovaného označení), vedlo jeho pochybení k nesprávnosti, nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti Napadeného rozhodnutí, žalovaný podotknul, že přistoupil-li by žalovaný na žalobcovu argumentaci, žádný vlastník ochranné známky by si nemohl být jistý svým absolutním právem plynoucím z jeho zapsané starší ochranné známky. Uvedený postup by byl podle žalovaného v rozporu se

základními principy známkového práva, zejména principem práva přednosti. Žalovaný trval na tom, že v námitkovém řízení podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. není oprávněn zkoumat nic jiného, než žalobcem vytknutou „technickou“ podobnost přihlašovaného označení, „jelikož absolutní práva plynoucí z existence starší ochranné známky je nepochybně nutno postavit nad tvrzenou „rozlišovací způsobilost“ přihlašovaného označení“. Doplnil, že posuzování dobré pověsti či dlouhodobého užívání přihlašovaného označení v řízení o námitkách proti jeho zápisu žalovanému proto vůbec nepřísluší.

45. K opakovaným námitkám, že dílčí závěry žalovaného (o podobnosti dotčených služeb a výrobků, o podobnosti porovnávaných označení atd.) jsou v rozporu s obsahem spisu a jsou tedy nepřezkoumatelné, žalovaný konstatoval, že nesouhlas žalobce se závěrem žalovaného ještě neznamená, že je tento závěr v rozporu s obsahem spisu, resp. že je nepřezkoumatelný. Žalovaný své závěry v Napadeném rozhodnutí podle svého přesvědčení dostatečně odůvodnil, přičemž se řídil podklady, jež jsou součástí spisu, popřípadě informacemi, které jsou mu z úřední činnosti známy (zejména údaje z rejstříku ochranných známek). Dílčí závěry i celé Napadené rozhodnutí jsou tedy dle žalovaného plně přezkoumatelné.
46. Relevantním pak žalovaný neshledal konečně ani argument, dle něhož je přihlašované označení pokračováním jeho známkové řady. Zdůraznil, že známkovou řadou lze argumentovat jen proti přihlašovanému označení, tedy v případě namítaných ochranných známek, nikoli naopak. Podle žalovaného nelze dovozovat, že vlastnictví ochranných známek spadajících do známkové řady opravňuje žalobce přihláškou další ochranné známky zasáhnout do absolutního práva vlastníka starší ochranné známky.

V. Replika žalobce, vyjádření osoby zúčastněné na řízení

47. Žalobce v replice ze dne 3. 3. 2021 setrval na své žalobní argumentaci a reprodukoval některé uplatněné žalobní námitky; znovu přitom akcentoval okolnosti týkající se jím provozované činnosti a s tím souvisejícího užívání napadeného označení. Kromě toho opětovně poukazoval na některá právní a judikatorní východiska posuzování pravděpodobnosti záměny mezi kolidujícími označeními.
48. Osoba zúčastněná na řízení podáním ze dne 16. 11. 2020 se v reakci na výzvu soudu omezila na sdělení, že v řízení zamýšlí uplatňovat práva vyplývající jí z § 34 s. ř. s., vyjádření k meritu sporu však do data rozhodnutí soudu nepředložila.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

49. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (soud jejich souhlas v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navrhovaných důkazů, neboť všechny žalobcem navrhované důkazní prostředky jsou součástí správního spisu předloženého žalovaným, jehož obsahem se podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů dokazování neprovádí; navrhované důkazní prostředky se ostatně rovněž vztahovaly k otázkám, které nebyly pro posouzení důvodnosti žalobních námitek z dále podrobně vyložených důvodů relevantní.

50. Soud předesílá, že žalobce svou žalobou brojí ve smyslu § 71 odst. 1 písm. c) s. ř. s. toliko proti výroku I. Napadeného rozhodnutí. Nesouhlasí tedy s tou částí rozhodnutí, kterou předseda Úřadu změnil Prvostupňové rozhodnutí Úřadu tak, že přihlášku napadené ochranné známky na základě námitek uplatněných osobou zúčastněnou na řízení zamítl pro výrobky a služby zařazené ve třídě 4, 37, 39 a 40 mezinárodního třídění výrobků a služeb. V posuzované věci je tak předmětem sporu mezi účastníky posouzení otázky, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení a zamítl přihlášku napadené ochranné známky pro konkrétní seznam výrobků a služeb podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2019. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného a trvá na tom, že mezi kolidujícími označeními není dána pravděpodobnost záměny.

Právní a judikatorní rámec

51. Městský soud v Praze úvodem připomíná, že podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. platí, že *„přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen „námitky“) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou“*.
52. Uvedené ustanovení představuje transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie (původně směrnice č. 89/104/EHS, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice č. 2008/95/ES, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách). Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením č. 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie.
53. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi přísně vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrnících, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí SDEU. Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázce neurčitých právních pojmů, s nimiž pracuje § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. (podobnost označení, podobnost zboží/služeb, pravděpodobnost záměny, pravděpodobnost asociace).
54. Ze shora citovaného ustanovení zákona č. 441/2003 Sb. plyne, že vlastník starší ochranné známky může zabránit zápisu přihlašované ochranné známky do rejstříku ochranných známek, pokud (i.) starší ochranná známka je shodná anebo podobná s přihlašovanou ochrannou známkou; (ii.) starší ochranná známka je zapsána pro shodné nebo podobné výrobky s přihlašovanou ochrannou známkou; (iii.) existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, přičemž za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.
55. Uvedené podmínky jsou stanoveny kumulativně a musí být proto splněny současně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007 -

141, a ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006 - 97). V opačném případě nemůže být vlastníku starší ochranné známky ve smyslu tohoto ustanovení ochrana přiznána.

56. Zákon č. 441/2003 Sb. ani relevantní normy práva EU přitom pravděpodobnost záměny jako takovou nedefinují, nestanoví, jaký stupeň podobnosti mezi dřívější ochrannou známkou a přihlašovanou ochrannou známkou vyvolává nebezpečí záměny, nestanoví míru podobnosti, ani neuvádí výčet konkrétních kritérií, podle kterých je třeba při posuzování a hodnocení pravděpodobnosti záměny postupovat. Z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že posouzení pravděpodobnosti záměny závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí přísně respektovat individuální specifika konkrétního případu.
57. Posuzování otázky pravděpodobnosti záměny je podle ustálené rozhodovací praxe SDEU a správních soudů otázkou právní, nikoli skutkovou. Výklad pojmů podobnost, shodnost či zaměnitelnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je podle konstantní judikatury věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem správního uvážení (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, čj. 2 As 102/2014 - 22). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v této souvislosti v minulosti jednoznačně uzavřel, že při posuzování podobnosti (zaměnitelnosti) přihlašovanych označení jde o výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikaci na konkrétní skutkový stav, který soud plně přezkoumává v souladu s § 75 s. ř. s. (srov. usnesení ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154).
58. Pokud jde o **hledisko shodnosti či podobnosti označení**, platí, že nezbytnou podmínkou ke zjištění pravděpodobnosti záměny je existence alespoň určitého stupně podobnosti mezi přihlašovanou a zapsanou známkou. Ochranné známky přitom musí být podle ustálené rozhodovací praxe srovnávány v podobě, v jaké jsou přihlášeny a v jaké požívají ochranu. To znamená, že registrované ochranné známky jsou srovnávány v podobě, jak byly zaregistrovány, přičemž je irelevantní podoba skutečného či možného užití chráněného označení (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 15. 4. 2010 ve věci T-488/07, *Cabel Hall Citrus v. OHIM*).
59. Dvě označení jsou podobná, když jsou z pohledu relevantní veřejnosti alespoň částečně shodná v jednom nebo více relevantních aspektech (srov. rozhodnutí Tribunálu ze dne 27. 11. 2007 ve věci T-434/05, *Gateway/OHIM-Fujitsu, Siemens Computers*). Pro posouzení stupně podobnosti mezi předmětnými označeními je nezbytné určit stupeň vizuální, fonetické nebo významové podobnosti mezi nimi a, je-li to vhodné, určit důležitost, která má být těmto různým prvkům přisouzena, při zohlednění kategorie relevantních výrobků a okolností, za nichž jsou uváděny na trh (rozhodnutí SDEU ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-235/05, *L'Oréal*).
60. Dle ustálené judikatury musí být nebezpečí záměny posuzováno z globálního pohledu. Tedy vizuální, fonetická nebo sémantická podobnost kolidujících označení musí být založena na celkovém dojmu, kterým tato označení působí, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a dominantním prvkům. Průměrný spotřebitel přitom obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její jednotlivé detaily (v tomto smyslu srov. rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1999 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či ze dne 28. 4. 2004 ve věci C-3/03, *Matratzen Concord v. OHIM*, a rozsudek Tribunálu ze dne 30. 6. 2004 ve věci T-186/02, *DIESELIT*).

61. Za účelem posouzení stupně podobnosti existujícího mezi dotýcnými ochrannými známkami je zejména namístě určit jejich stupeň vzhledové, sluchové a pojmové podobnosti, s přihlédnutím ke kategorii dotčených výrobků nebo služeb a podmínkám, za kterých jsou tyto výrobky nebo služby uváděny na trh (viz rozsudek SDEU ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27).
62. V rámci celkového porovnání však nesmí být opomenuty žádné prvky označení jen proto, že jsou menší velikosti než ostatní, anebo proto, že nemají distinktivitu; výjimku z tohoto pravidla tvoří pouze zanedbatelné prvky [srov. rozsudek SDEU ze dne 12. 7. 2007 ve věci C-334/05, *OHIM v Shaker (Limoncello)*].
63. Pokud je označení zčásti nebo zcela obsaženo v jiném označení, pak je před samotným konstatováním podobnosti resp. odlišnosti známek důležité zjistit, zda je tato společná složka vůči ostatním složkám označení dominantní. Spotřebitel při konfrontaci s určitou známkou (např. v reklamě, při nákupu určitého zboží nebo služeb) nemá v tomto okamžiku před sebou obě známky. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá známku jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale na její výraznější a dominantní prvky [viz rozsudky SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*; ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, *Medion*, rozsudek Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-6/01, *Matratzen Concord v. OHIM*]. Na základě vjemu vyvolaného touto známkou a nedokonalým vybavením jiného označení, již známého pro příslušnou oblast, je spotřebitel schopen zhodnotit, zda jsou tato označení stejná nebo podobná, či nikoli (viz rozsudek SDEU ve věci *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 27).
64. Platí přitom, že označení mohou být podobná v různé míře (nízká, průměrná, vysoká), přičemž stupeň zjištěné podobnosti má význam při konečném rozhodování o nebezpečí záměny (viz dále).
65. Ke **kritériu shodnosti či podobnosti zboží či služeb** je třeba především zdůraznit, že při porovnání výrobků a služeb je nutno vycházet ze znění uvedeného v příslušných seznamech výrobků a služeb. Skutečné anebo zamýšlené užití výrobků či služeb není pro posouzení pravděpodobnosti záměny relevantní (rozhodnutí Tribunálu ze dne 16. 6. 2010 ve věci T-487/08, *Kremezin*, bod 71, obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, čj. 7 As 89/2012 - 48).
66. Soudy přitom ve své rozhodovací praxi rovněž opakovaně dovodily, že samotné zařazení výrobků a služeb do jednotlivých tříd dle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957 (č. 118/1979 Sb.) není rozhodující. Jde o třídění pouze administrativní, proto není určující, zda jsou či nejsou výrobky a služby zařazeny do stejné nebo odlišné třídy mezinárodního třídění výrobků a služeb, podobnost může být shledána i mezi službami a výrobky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, čj. 4 As 113/2015 - 34, či ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Je na vůli přihlašovatele, pro jaké konkrétní výrobky a služby nárokuje přiznat přihlašovanému označení ochranu zápisem do rejstříku, v přihlášce je povinen uvést jejich výčet a zatřídit je (vzestupně) podle mezinárodního třídění. Význam má proto srovnání výrobků a služeb, pro které byla ochrana v podané přihlášce nárokována a namítanou ochrannou známkou přiznána.
67. Za shodné resp. podobné se přitom v rozhodovací praxi SDEU považují ty výrobky anebo služby, které mají stejné nebo natolik blízké podstatné znaky, že v důsledku toho mohou

vyvolat u průměrného spotřebitele představu o tom, že pocházejí od jednoho a téhož výrobce či poskytovatele.

68. Při hodnocení splnění podmínky shodnosti anebo podobnosti výrobků či služeb je třeba v souladu s ustálenou judikaturou reflektovat všechna relevantní kritéria charakterizující jejich vzájemný vztah, zejména jejich povahu, jejich zamýšlený účel, jejich obvyklý původ, a to zda jsou v soutěžním vztahu, zda se doplňují, nebo zda jsou zastupitelné, způsob jejich užití, jejich uživatele (relevantní veřejnost), jejich distribuční kanály či prodejní místa (srov. především rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, či rozhodnutí Tribunálu ze dne 10. 9. 2008 ve věci T-48/06, *Astex Therapeutics Ltd vs. OHIM*). Význam jednotlivých relevantních kritérií a jejich důležitost je třeba hodnotit v kontextu každého jednotlivého případu.
69. I ve vztahu k tomuto hledisku je nutno připomenout, že výrobky anebo služby mohou být podobné v různé míře (nízká, průměrná, vysoká), přičemž stupeň zjištěné podobnosti má význam při konečném rozhodování o nebezpečí záměny.
70. Dalším hlediskem, jež je třeba vzít v rámci posouzení pravděpodobnosti záměny v úvahu, je pak **hledisko rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky**.
71. V tomto směru soud připomíná, že při posuzování a hodnocení pravděpodobnosti záměny je podle konstantní judikatury nutno vždy zohlednit rozlišovací způsobilost starších (namítaných) ochranných známek (srov. především rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, čj. 1 As 80/2010 - 152, či ze dne 2. 2. 2017, čj. 10 As 187/2015 - 58).
72. Lze říci, že čím větší rozlišovací způsobilost dřívější ochranná známka má, tím je také pravděpodobnost záměny větší. Rozlišovací způsobilost je pak třeba posuzovat ve vztahu k nárokováným výrobkům či službám, neboť distinktivní není jakékoliv označení samo o sobě, ale vždy jen ve vazbě na konkrétní výrobky a služby, pro něž má být toto označení chráněné (k tomu např. rozhodnutí SDEU ze dne 8. 4. 2003 ve věcech C-53/01 až C-55/01, *Linde*). Vysoká rozlišovací způsobilost je obecně dána v případě fantazijských ochranných známek. Výrazná míra distinkivity je přiznávána i ochranným známkám sestávajícím z obecných běžně užívaných nedistinktivních slov, pokud tato obecná slova nijak nesouvisí se seznamem výrobků a služeb. Shoda pouze v nedistinktivním prvku či v prvku s nižším stupněm rozlišovací způsobilosti za normálních okolností k zaměnitelnosti nevede. Při posuzování zaměnitelnosti je dále třeba zohlednit podobnosti či rozdíly a rozlišovací způsobilost ostatních prvků tvořících ochrannou známku.
73. Čím distinktivnější je starší označení, tím větší je podle rozhodovací praxe soudů nebezpečí záměny. Označení s vysokou rozlišovací způsobilostí, ať už *per se* nebo v důsledku dobrého jména, které mají na trhu, se těší širší ochraně než označení s nižší rozlišovací způsobilostí (rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, či ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-235/05, *L'Oréal*).
74. Z toho vyplývá, že zde může být pravděpodobnost záměny, bez ohledu na nižší stupeň podobnosti mezi ochrannými známkami, tam, kde výrobky nebo služby, které chrání, jsou velmi podobné a starší označení je vysoce distinktivní (rozhodnutí SDEU ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*).
75. Dalším dílčím hlediskem v rámci posouzení nebezpečí záměny je kritérium **relevantního spotřebitele**. V tomto směru platí, že nebezpečí záměny musí být posuzováno s přihlédnutím k průměrnému spotřebiteli, tj. běžnému spotřebiteli, kterému jsou sporné

výrobky či služby určeny. Základem pro vymezení pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, *Gut Springenheide*, v němž bylo konstatováno, že průměrným spotřebitelem je spotřebitel řádně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný. Obdobné závěry vyplývají i z rozhodnutí ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, kde SDEU dospěl k závěru, že průměrný spotřebitel je spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný. Úroveň pozornosti spotřebitele se přitom se může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb [rozhodnutí ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*; či rozsudek Tribunálu ze dne 6. 5. 2008 ve věci T-246/06, *Redcats v OHIM – Revert & Cía (REVERIE)*].

76. Pod vlastní **pravděpodobností záměny** je pak podle rozhodovací praxe soudů třeba rozumět riziko, že spotřebitelská veřejnost přímo zamění ochranné známky anebo si spojí sporné ochranné známky a bude předpokládat, že sporné výrobky či služby pocházejí od stejného nebo ekonomicky propojeného subjektu (srov. rozhodnutí SDEU ze dne 20. 9. 2007 ve věci C-193/06, *Société des Produits Nestlé SA v. OHIM*, ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, *Medion*; obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2017, čj. 10 As 187/2015 - 58).
77. Nebezpečí záměny musí být posuzováno globálně podle toho, jak relevantní veřejnost vnímá dotčená označení a výrobky nebo služby, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory konkrétního případu. Posouzení nebezpečí záměny závisí na celé řadě prvků, zejména na míře rozpoznání ochranné známky na trhu, na asociaci s dřívější ochrannou známkou, na stupni podobnosti mezi spornými ochrannými známkami a mezi výrobky či službami (srov. rozsudky SDEU ze dne 15. 3. 2007 ve věci C-171/06, *T.I.M.E. ART Uluslararası Saat Ticareti ve diş Ticaret AŞ v. OHIM*, ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 2. 9. 2010 ve věci C-254/09, *Calvin Klein Trademark Trust v. OHIM*, ze dne 20. 3. 2007 ve věci C-325/06, *Galileo International Technology*, či rozhodnutí Tribunálu ze dne 13. 2. 2008 ve věci T-146/06, *Sanofi-Aventis vs. OHIM*).
78. Je třeba zdůraznit, že není nezbytné shledat, že pravděpodobnost záměny existuje pro celou relevantní veřejnost (srov. např. rozhodnutí Tribunálu ze dne 20. 11. 2017 ve věci T-403/16, *Stada Arzneimittel AG/EUIPO*). Pro vyhovění námitkám podaným proti přihlášce ochranné známky postačí, je-li shledána pravděpodobnost záměny ve vztahu k nikoli zanedbatelné části relevantní veřejnosti (srov. tamtéž).
79. Soud v návaznosti na výše uvedené doplňuje, že v situaci, kdy jsou zboží/služby a označení vyhodnocena jako podobná, soudy v minulosti zpravidla konstatovaly existenci nebezpečí záměny. Jinak řečeno, jsou-li v konkrétním případě naplněny podmínky, že starší ochranná známka je podobná s přihlašovanou ochrannou známkou, přičemž starší ochranná známka je zapsána pro shodné či podobné výrobky nebo služby s přihlašovanou ochrannou známkou, bude v takové situaci zpravidla až na výjimečné případy dáno nebezpečí záměny, a tedy bude dán i důvod relativní zápisné nezpůsobilosti, resp. důvod neplatnosti. Případný odlišný závěr, založený na zevrubné úvaze stran v dané věci relevantních faktorech vylučujících nebezpečí záměny, např. na minimální míře distinktivy namítaných ochranných známek, pak musí být v konkrétním případě přezkoumatelným způsobem odůvodněn.
80. Soudy přitom v minulosti opakovaně dovodily, že celkové posuzování nebezpečí záměny implikuje jistou vzájemnou závislost relevantních kritérií, zejména míru podobnosti

sporných ochranných známek a míru podobnosti příslušných výrobků či služeb. Vyšší míra podobnosti ochranných známek může kompenzovat nižší míru podobnosti výrobku či služeb a naopak (**tzv. kompenzační princip**), protože s vyšší rozlišovací způsobilostí dřívější ochranné známky roste i nebezpečí záměny (k tomu rozhodnutí SDEU ze dne 29. 9. 1998 ve věci C-39/97, *Canon*, rozhodnutí Tribunálu ze dne 14. 12. 2006 ve spojených věcech T-81/03, T-82/03, T-103/03, *Mast-Jägermeister*; či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 As 32/2013 - 46, ze dne 28. 5. 2008, čj. 9 As 59/2007 - 141, či ze dne 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006 - 97).

81. Zbývá doplnit, že ze známkoprávního hlediska je nerozhodné, zda k záměně přihlašované ochranné známky s dřívější ochrannou známkou skutečně došlo, neboť k závěrům o existenci pravděpodobnosti záměny je dostačující potencionální možnost, že by k takové záměně mohlo dojít (k tomu rozhodnutí Tribunálu ze dne 24. 11. 2005 ve věci T-346/04, *Sadas SA v. OHIM*).

Posouzení žalobní argumentace

82. V logice uspořádání žalobních bodů soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce na více místech podané žaloby namítal nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí. Žalovaný jednak neměl dle žalobce dostatečně vysvětlit změnu v posouzení shodnosti/podobnosti přihlašovaných služeb a namítaných výrobků. Za nepřezkoumatelné označil i závěry předsedy Úřadu k roli sémantického hlediska či k vyhodnocení distinktivy slovního prvku „Euro“/„EURO“. Za nepřezkoumatelný označil i samotný závěr předsedy Úřadu k vlastnímu vyhodnocení pravděpodobnosti záměny.
83. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004,

čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).

84. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala.
85. Soud ověřil, že předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyložil své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Připojil přitom úvahy, jimiž byl ve svých skutkových a navazujících právních závěrech veden. Předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny klíčové námitky uplatněné v průběhu řízení o rozkladu, a to jak ze strany osoby zúčastněné na řízení, tak v podáních žalobce. Každou z těchto námitk se žalovaný buď jednotlivě, nebo souhrnně při jejich společných znacích zabýval, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vyslovení všech dílčích závěrů a při vypořádání jednotlivých s nimi souvisejících námitk veden.
86. Žalobce ostatně nenamítal, že by se předseda Úřadu k některé jeho námitce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nevyjádřil, resp. že by ji zcela opomenul, nebo že by své závěry k jednotlivým posuzovaným otázkám vyložil takovým způsobem, že by z odůvodnění nebylo lze dovodit, k jakým závěrům a na základě jakých úvah k nim předseda Úřadu dospěl. Z obsahu jeho žalobní argumentace je zjevné, že nesouhlasí s jeho závěry stran hodnocení shodnosti/podobnosti výrobků a služeb, hodnocením podobnosti označení ze všech hledisek, resp. hodnocením celkového dojmu a vlastním posouzením pravděpodobnosti záměny, včetně některých dalších dílčích závěrů (hodnocení distinktivy prvků „Euro“/„EURO“, hodnocením relevance tvrzené míry rozlišovací způsobilosti napadeného označení aj.). Kromě řady případů, kdy se žalobce omezuje na relativně obecné vyjádření nesouhlasu, přitom vznáší řadu konkrétnějších námitk, jimiž proti závěrům předsedy Úřadu v daných oblastech brojí a jimiž se proti předsedou Úřadu vyloženým důvodům, které tedy žalobce z odůvodnění Napadeného rozhodnutí zjevně byl schopen seznat, věcně ohrazuje.
87. Optikou shora uvedených východisek nemohl soud přisvědčit žalobci, že by bylo Napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů v žalobcem specifikovaných, ale jakýchkoli dalších ohledech. Předseda Úřadu ve vztahu ke všem žalobcem specifikovaným aspektům uvedl své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení. Předseda Úřadu v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů dostál. Z odůvodnění jeho obou rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu seznatelné důvody, pro které přistoupil k částečnému vyhovění rozkladu osoby zúčastněné na řízení a pro které považoval jeho námitky v žalobcem specifikovaných oblastech za důvodné. Vznášení námitk žalobcem je tak dle přesvědčení soudu spíše polemikou se závěry žalovaného o posouzení skutkových a především navazujících právních otázek týkajících se aplikace rozhodných ustanovení zákona. Předseda Úřadu své závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, jeho právní názor je srozumitelně vyjádřen. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

88. Pokud pak žalobce řadu svých námitek v tomto směru spojoval s obecnými poukazy, že se předseda Úřadu omezil na přehodnocení Úřadem v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí přijatých závěrů, aniž by provedl další dokazování, či že jsou jeho závěry v rozporu s obsahem spisu nebo nejsou dostatečně skutkově podloženy, je třeba s poukazem na shora uvedená judikatorní východiska předeslat následující. S žalobcem lze souhlasit v tezích akcentujících zásadu plné jurisdikce ovládající tento typ soudního řízení správního. Současně je však soud nucen s odkazem na dříve vyložené zdůraznit, že posuzování otázky pravděpodobnosti záměny je primárně otázkou právní, nikoli skutkovou. Jak soud upozornil výše, interpretace a aplikace ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. tedy spočívá, zjednodušeně řečeno, především ve výkladu jednotlivých v něm použitých pojmů podobnosti, shodnosti či zaměnitelnosti a podřazení zjištěného skutkového stavu rozsahu a obsahu těchto pojmů, jinak řečeno ve výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikaci na zjištěný skutkový stav.
89. Jakkoli lze tedy žalobci přisvědčit v tom, že interpretaci a aplikaci předmětného ustanovení na zjištěný skutkový stav správní soud přezkoumává v celém rozsahu v souladu s § 75 s. ř. s., je třeba zdůraznit, že žalobce svými žalobními námitkami až na výjimky ve skutečnosti z materiálního pohledu nezpochybňoval zjištěný skutkový stav jako takový, nýbrž závěry, které žalovaný na žalobcem jinak konkrétně nezpochybňovaném skutkovém půdorysu vyslovil k otázce shodnosti a podobnosti porovnávaných výrobků a služeb, k jednotlivým hlediskům podobnosti kolidujících označení, k hodnocení celkového dojmu a celkovému posouzení pravděpodobnosti záměny, jakož i k dalším dílčím otázkám. Žalobní námitky týkající se tvrzených nedostatků ve zjištěném skutkovém stavu byly (s níže pojednanou výjimkou stran míry rozlišovací způsobilosti napadeného označení) vzneseny výhradně v obecné rovině, aniž by žalobce jakkoli konkrétněji specifikoval, v jakém ohledu byl snad ten který dílčí skutkový závěr předsedy Úřadu v rozporu s obsahem správního spisu, jaké další důkazní prostředky měl snad předseda Úřadu provést, ani jinak relevantně (způsobem odpovídajícím nárokům kladeným ustálenou rozhodovací praxí správních soudů na konstrukci žalobních bodů) nenamítal konkrétní vady skutkového hodnocení věci.
90. Shodný závěr přitom platí i ve vztahu k námitce, kterou žalobce poukazoval na str. 14 podané žaloby na to, že žalovaný užil na podporu svých závěrů zjištění, která nevzešla z dokazování, a k jejichž obsahu a relevanci se žalobce nemohl jakkoliv vyjádřit, aniž by šlo o skutečnosti, které by bylo možno označit za obecně známé. Ani v tomto ohledu nebylo soudu i s ohledem na shora avizovanou nižší míru přehlednosti a s tím spojené srozumitelnosti podané žaloby zřejmé, jaká konkrétní „zjištění, jež nevzešla z dokazování“, má žalobce v daném směru na mysli. Spojoval-li pak snad žalobce tuto svou obecnou námitku s odlišným posouzením podobnosti označení resp. s vnímáním napadeného označení průměrným spotřebitelem, odkazuje soud na tomto místě na níže uvedené závěry k jednotlivým hlediskům rozhodným pro celkové posouzení pravděpodobnosti záměny mezi kolidujícími označeními.
91. Pokud pak žalobce na více místech v různých kontextech žalovanému v obecné rovině vytýkal, že předseda Úřadu vyhodnotil některá hlediska posuzování pravděpodobnosti záměny jinak, aniž by přitom „provedl doplňující důkazy“, nelze než zdůraznit, že předseda Úřadu nebyl povinen, považoval-li skutkový stav za dostatečně zjištěný, skutkové poznatky jakkoli doplňovat či žalobce dokonce seznamovat s jejich hodnocením. Soud pro úplnost podotýká, že řízení o námitkách je ovládáno principem koncentrace, a v řízení o rozkladu se proto zásadně doplnění dokazování neprovádí. To přitom předsedovi Úřadu v obecné rovině v žádném ohledu nebrání, aby v řízení o rozkladu (při jinak nezměněných

skutkových východiscích) dospěl k odlišnému právnímu hodnocení, jak tomu bylo v právě posuzované věci. Žalobce se přitom mohl ke všem skutkovým a právním otázkám v průběhu řízení o rozkladu vyjádřit; svého práva ostatně žalobce využil, přičemž soud nezjistil, že by se předseda Úřadu s některou jeho námitkou nedostatečně vypořádal.

92. Soud proto v míře obecnosti odpovídající té, v jaké žalobce tuto skupinu svých dílčích žalobních námitek vznášel, konstatuje, že všechny skutkové závěry mají dostatečnou oporu ve správním spisu a jsou dostatečně podloženy a odůvodněny. Podstata sporu mezi účastníky je ostatně v souladu s dříve uvedeným v rovině právní, resp. v tom, zda předseda Úřadu správně posoudil klíčové právní otázky související s aplikací shora připomínaných neurčitých právních pojmů.
93. Soud proto mohl s ohledem na shora popsaná judikatorní východiska (viz především bod 57 odůvodnění tohoto rozsudku) přistoupit k samotnému věcnému posouzení žalobní obrany a na půdorysu uplatněných žalobních námitek přezkoumat závěr předsedy Úřadu o pravděpodobnosti záměny mezi napadeným označením a namítanou ochrannou známkou ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb. ve vztahu k výrobkům a službám uvedeným ve výroku I. Napadeného rozhodnutí.
94. Soud předesílá, že označení představující napadenou ochrannou známkou je tvořeno výlučně slovním prvkem v podobě „EuroOil“, sestávajícím se tedy celkem ze 7 písmen (2 písmena velké abecedy, 5 písmen malé abecedy). Slovní prvek je písmenem „O“ vyvedeným ve velké abecedě opticky rozdělen na dvě části – slova „Euro“ a „Oil“.
95. Namítaná slovní ochranná známkou osoby zúčastněné na řízení je tvořena jediným slovem „EUROL“, sestávajícím se z 5 písmen velké tiskací abecedy.
96. V této souvislosti soud připomíná, že shora rekapitulovaná ustálená rozhodovací praxe SDEU, z níž v soudním přezkumu rozhodnutí žalovaného vychází i zdejší soud, požaduje, aby v případě, kdy je označení zčásti nebo zcela obsaženo v jiném označení, bylo před samotným konstatováním podobnosti resp. odlišnosti známek zjištěno, zda je tato společná složka vůči ostatním složkám označení dominantní. Rozlišení dominantních prvků od dalších prvků označení je klíčové především z tohoto důvodu, že spotřebitel při konfrontaci s určitou známkou nemá v tomto okamžiku před sebou obě známky, přičemž obvykle vnímá známkou jako celek, nevzpomene si na všechny její detaily, ale právě na její výraznější a dominantní prvky. Platí přitom, že na základě vjemu vyvolaného touto známkou a nedokonalým vybavením si jiného označení, již známého pro příslušnou oblast, je spotřebitel schopen zhodnotit, zda jsou tato označení stejná nebo podobná, či nikoli (srov. výše). Z uvedených důvodů je identifikace dominantního prvku jedním z klíčových momentů posuzování podobnosti kolidujících označení. Současně platí, že je třeba u kolidujících označení zkoumat stupeň rozlišovací způsobilosti jejich shodujících se a kolidujících složek (rozlišovací způsobilost je jedním z faktorů, které určují význam těchto prvků v každém označení, a tudíž i jejich vliv na celkový dojem označení).
97. V tomto ohledu lze konstatovat, že se kolidující označení shodují v prvku „Euro“/„EURO“ a hlásce „l“/„L“. Slovní prvek představující namítanou známkou další hlásku neobsahuje; napadené označení obsahuje navíc jen dvě samohlásky „Oi“. Shodné části označení tedy v tomto případě převažují, namítané označení je zcela obsaženo v napadeném označení.
98. Zatímco v případě napadeného označení lze v souladu s dříve uvedeným bez obtíží seznat dvě jeho složky – „Euro“ a „Oil“, přičemž v obou případech jde o složky s inherentně nižší

rozlišovací způsobilostí, resp. složky, jež nelze považovat ve vztahu k přihlašovaným službám za výrazněji distinktivní (indikace místa či oblasti „Euro“; popisnost ve vztahu k palivům a olejům u „Oil“; žalobce ostatně sám poukazuje na to, že v rámci zápisu prokazoval rozlišovací způsobilost získanou v důsledku užívání), v případě namítané ochranné známky není jisté, zda bude spotřebitel z označení vydělovat složku „EURO“. Jakkoli nelze vyloučit, že spotřebitel v uvedeném jednoslovném označení uvedenou „složku“ rozpozná, platí, že slova by neměla být uměle rozkládána (k rozložení jednoslovných označení bude docházet zpravidla tam, kde bude jedna jeho část vykazovat zřejmý význam, zatímco zbývající část je bez významu nebo má odlišný význam).

99. Soud přitom považuje v daném ohledu za zásadní, že pokud je namítané označení představováno jediným prvkem (není tvořeno samostatnými složkami), nelze podle rozhodovací praxe SDEU dospět k závěru, že tento prvek postrádá rozlišovací způsobilost. Takový závěr by totiž ve vztahu ke starší namítané ochranné známce ve svém důsledku popíral její rozlišovací způsobilost. Předseda Úřadu v tomto ohledu správně zdůraznil, že ve světle závěrů vyslovených SDEU v rozsudku ze dne 24. 5. 2012 ve věci C-196/11, *F1-Live*, nelze v řízení o námitkách zpochybnit platnost starších ochranných známek, resp. prvky odpovídající starší ochranné známce nemohou být považovány za postrádající rozlišovací způsobilost při porovnávání ochranných známek, ale musí být považovány za prvky s určitou (nízkou/minimální) rozlišovací způsobilostí. Ani v posuzované věci tak soud nemůže z jinak obecně nižší míry distinktivity dané části slovních prvků dovozovat nedostatek rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky. Žalovaný v tomto ohledu nijak nepochybil.
100. V tomto ohledu lze tedy shrnout, že složka napadeného označení „Euro“ se téměř shoduje s prvkem tvořícím namítanou ochrannou známku (namítaná ochranná známka je v napadeném označení prakticky celá obsažena). Shoda v uvedeném prvku přitom nemůže být marginalizována s poukazem na nedistinktivní charakter, neboť daný prvek tvořící namítanou ochrannou známku není možno v souladu se závěry SDEU považovat za nedistinktivní.
101. Městský soud v Praze posléze přistoupil na půdorys žalobcem uplatněných námitek k přezkumu zákonnosti závěrů Napadeného rozhodnutí, pokud jde o posouzení otázky podobnosti kolidujících označení. Vyšel přitom s odkazem na výše rekapitulovaný judikatorní rámec z principu, že nebezpečí záměny musí být posuzováno z globálního pohledu. Vizualní, fonetická nebo významová podobnost kolidujících označení musí být zkoumána na základě celkového dojmu, kterým tato označení působí. Současně reflektoval shora shrnuté závěry týkající se relevance dominantních a méně významných prvků označení, resp. vnitřní rozlišovací způsobilosti jejich prvků.
102. Co se týče dílčího kritéria **vizuální podobnosti**, dospěl soud shodně jako předseda Úřadu z dále popsanych důvodů k závěru o vyšším stupni vizuální podobnosti mezi porovnávanými označeními.
103. Soud obdobně jako Úřad v Prvostupňovém rozhodnutí i předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí považuje z hlediska vizuálního kritéria podobnosti za významné, že se kolidující označení zcela shodují v řetězci „Euro“ a „EURO“ a v písmeni tvořícím konec obou označení, tj. v písmeni „l“/„L“. Jak bylo uvedeno výše, slovní prvek představující namítanou známku je tak fakticky zcela obsažen v napadeném označení, jež se liší toliko tím, že obsahuje na páté a šesté pozici navíc dvě samohlásky „Oi“. Slovní řetězec „Euro“ a „EURO“ je v porovnávaných označeních shodný (liší se pouze ve velikosti písma –

písmena malé resp. velké abecedy), a musí být zohledněn i z důvodu jeho umístění na shodné pozici v rámci porovnávaných označení, jakož i vzhledem k jeho délce přesahující délku druhé složky napadeného označení.

104. Přitom platí, že spotřebitel bude dle přesvědčení soudu z vizuálního hlediska přednostně vnímat právě první části slovních prvků kolidujících označení, tedy části „Euro“ a „EURO“, tedy identické části posuzovaných označení. Při obecně akceptované zásadě, že spotřebitel vnímá slovní prvek ochranné známky zleva doprava, představuje právě uvedená shoda významný faktor, k němuž musí být přihlédnuto.
105. Soud je shodně jako předseda Úřadu přesvědčen, že při shodě označení v prvních 4 písmenech a současně posledním písmenu, resp. za situace, kdy je slovní prvek představující namítanou známku zcela obsažen v napadeném označení, není odlišnost spočívající v tom, že je napaden označení navíc doplněno o dvě samohlásky „Oi“, faktorem, který by vylučoval vyšší míru podobnosti kolidujících označení. Žalobce se mýlí, pokud v žalobě poukazuje na to, že se označení shodují pouze v (pěti) písmenech, která nejsou umístěna v témže pořadí, ani na stejných pozicích. Právě naopak, jak bylo uvedeno výše, shoda v porovnávaných označeních se týká právě 5 písmen, jež jsou v kolidujících označeních shodně na prvních čtyřech místech a dále na posledním místě. V případě uvedených slovních prvků přitom nejde o slova natolik krátká, např. jednoslabičná, kdy by vnímání i méně zásadního rozdílu v těchto prvcích mohlo vést k opačnému závěru. Právě naopak, shoda v takto výrazné části slovního řetězce (ve 4 písmenech na jeho začátku a v písmeni představujícím jeho konec) vede soud k závěru o vyšší míře podobnosti porovnávaných označení.
106. I pokud spotřebitel zaznamená shora popsany rozdíly v porovnávaných slovních prvcích spočívající v doplnění o dvě samohlásky (předseda Úřadu v tomto ohledu správně zdůraznil, že rozdílná písmena nemusí být spotřebitelem zaznamenána, neboť jim předchází shodná 4 písmena, resp. dvě slabiky), nebude tento rozdíly i se zřetelem k zásadě, dle níž spotřebitel nemá při konfrontaci s napadenou známkou před sebou obě známky a pracuje s nedokonalou paměťovou stopou, resp. nedokonalým vybavením namítaného označení, způsobilý vyvolat ve spotřebiteli odlišný dojem. Soud v tomto ohledu nesdílí názor žalobce, že obě označení budou spotřebitelem spolehlivě odlišena právě na základě odlišných písmen „Oi“. Uvedený rozdíly v označeních jistě brání závěru o shodnosti kolidujících označení, nepostačuje nicméně se zřetelem ke shora uvedenému pro žalobcem preferovaný závěr o toliko nízkém stupni jejich podobnosti. Soud se přitom v daném směru ztotožňuje rovněž s předsedou Úřadu rozvedeným vlivem vizuálního vnímání písmene „i“, zvláště pak, je-li v označení zahrnuto vedle písmene „l“.
107. Na shora vyslovených závěrech pak podle soudu ničeho nemění poukaz žalobce na užití porovnávaných označení „*v podobě malých či velkých písmen abecedy např. eurooil - eurol, EUROOIL – EUROL*“. Žalovaný v tomto směru v odůvodnění Napadeného rozhodnutí správně poukázal na to, že u slovních ochranných známek nehraje velikost písmen roli a tato označení mohou být užívána i v podobě malých či velkých písmen abecedy. Z ničeho přitom dle přesvědčení soudu nevyplývá, že by při užití označení v žalobcem uvedené podobě nebyl závěr o vyšší podobnosti kolidujících označení na místě. Žalobce v tomto směru ani žádné relevantní důvody pro takový závěr netvrdí.
108. Soud tak ve světle shora vyložených důvodů činí dílčí závěr, že žalovaný nepochybil, když v souladu se shora popsány judikatorními standardy dospěl k závěru o vyšším stupni vizuální podobnosti

109. Pokud jde o hledisko **fonetické podobnosti**, soud předesílá, že i v tomto případě souhlasí s názorem předsedy Úřadu korigujícím závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí v tom směru, že si nejsou kolidující označení podobná toliko v nízkém stupni, a má shodně za to, že označení jsou si naopak foneticky podobná spíše ve stupni vyšším.
110. Soud konstatuje, že napadená slovní ochranná známka bude vyslovována jako [euroojl] případně [eurojl]. Namítaná ochranná známka pak bude vyslovována jako [eurol]. Méně pravděpodobně může být vyslovována první část u obou označení jako [juro].
111. Pro závěr o míře fonetické podobnosti je z pohledu soudu klíčová shoda ve významné části řetězce kolidujících označení („Euro“ a „EURO“). Platí, že první slabika obou označení je zcela shodná; druhá slabika se pak při výslovnosti [euroojl] liší toliko nevýznamně [ro]/[rol], stejně je tomu v případě výslovnosti [eurojl], tedy [roj]/[rol]. Potud jsou si kolidující označení podle přesvědčení soudu velmi podobná; zvukový vjem bude obdobný.
112. Přestože napadená ochranná známka bude v případě výslovnosti [euroojl] obsahovat třetí slabiku [ojl], lze souhlasit s žalovaným, že uvedený rozdíl není s ohledem na umístění této slabiky a její částečnou shodu s koncem druhé slabiky namítaného označení ve vyslovované hlásce [l] způsobit vyvolat při fonetickém vnímání porovnáváných označení větší rozdíl. Soud nemohl souhlasit s žalobcem, že odlišující se část napadeného označení vyslovovaná v případě výslovnosti [euroojl] jako [oj] bude vyvolávat při jeho zvukovém vnímání výrazněji odlišný dojem. Tak by tomu mohlo být v případě, kdy by uvedený rozdíl vykazovala označení kratší, především jednoslabičná; o takovou situaci se však v posuzované věci nejedná. Fonetický rozdíl spočívající v části [oj], kterou se napadené označení od namítané ochranné známky v případě tohoto způsobu výslovnosti objektivně liší, tak nebude s ohledem na jeho umístění zásadnějšího významu.
113. K námitce, že „*v případě označení „EuroOil“ půjde spíše o výslovnost „euro-ojl“ s důrazem na první i druhou část označení, na rozdíl od označení „EUROL“, kde nemá spotřebitel jinou možnost, než vyslovit jedno slovo „eurol“*“, soud přisvědčuje žalovanému, že pro závěr o vyšším stupni podobnosti v tomto ohledu svědčí okolnost, že v českém jazyce se klade důraz na první slabiku či začátek slova, který je v případě kolidujících označení zcela shodný, k čemuž dále přistupuje shoda na konci porovnáváných, pokud jde o hlásku [l]. I kdyby ale byl při fonetickém vnímání označení kladem důraz i na druhou složku, ničeho by to podle přesvědčení soudu na meritorních závěrech nezměnilo.
114. O to více si pak budou označení podle stanoviska soudu podobná v případě, bude-li napadená ochranná známka vyslovována zkráceně jako [eurojl]. V takovém případě se totiž porovnáváná označení budou lišit zcela nepodstatně v toliko jediné hlásce [j].
115. Soud proto z uvedených důvodů souhlasí s žalovaným, že kolidující označení jsou si z fonetického hlediska podobná ve vyšší míře.
116. Soud posléze přistoupil k posouzení stupně **sémantické podobnosti** porovnáváných označení. I v tomto případě soud sdílí závěr předsedy Úřadu o tom, že si mohou být kolidující označení v tomto ohledu podobná, byť spíše v nižším stupni.
117. Pokud jde o význam kolidujících označení, obě označení se v souladu s dříve uvedeným shodují v části slova „Euro“ a „EURO“, odkazující zjevně na oblast či místo související s výrobky a službami jimi označovanými. V případě napadeného označení spotřebitel rozpozná kromě uvedeného odkazu i význam spojený se slovem „Oil“, vztahující se úzce k některým chráněným výrobkům.

118. Soud přisvědčuje žalovanému, že napadené označení lze považovat za označení fantazijní; současně však zdůrazňuje, že sama tato okolnost nemůže vyústit v závěr o tom, že spotřebitel v tomto fantazijním označení nerozpozná část, jež může z jeho pohledu vykazovat určitý význam. Tak je tomu přitom i v uvedeném případě, kdy je pravděpodobné, že si spotřebitel v obou označeních povšimne uvedeného odkazu na oblast či místo. Nelze tak souhlasit s tím, že by uvedená část slova žádný význam neměla a mohla by být při hodnocení sémantické podobnosti kolidujících označení zcela pominuta, zvláště pak v případě, kdy je v obou označeních shodně obsažena. Soud tak v tomto směru považoval za potřebné dílčím způsobem korigovat závěr žalovaného, dle něhož by sémantické hledisko nehrálo roli, měl-li by spotřebitel namítanou ochrannou známku za fantazijní.
119. Soud naopak nepovažuje za příliš pravděpodobné, že by spotřebitel v praxi v namítaném označení rozpoznal v části „OL“ poukaz na některé z výrobků uvedeným označením chráněné (německy „Öl“, anglicky „Oil“). Pokud by tomu přitom tak bylo, byla by si kolidující označení významově obdobná.
120. Soud uzavírá, že kolidující označení budou vnímána spotřebitelem jako podobná, pokud si spotřebitel (a to soud považuje za spíše pravděpodobné) povšimne předmětného odkazu na „evropský prostor“. Shodné použití části „Euro“ a „EURO“ v kolidujících označeních činí obě porovnávaná označení podobná přinejmenším do té míry, že spotřebitel zaznamená „evropský“ odkaz. Námitky žalobce zpochybňující závěry předsedy Úřadu o podobnosti ze sémantického hlediska tedy neobstojí.
121. Na uvedeném závěru přitom není s to ničeho změnit ani poukaz žalobce na nízkou rozlišovací způsobilost (části) označení. Ačkoli z pasáže uvedené v prvním odstavci na str. 12 žaloby, dle níž má žalobce *„ve shodě s orgánem prvního stupně za to, obě přihlašované označení má nízkou rozlišovací způsobilost“*, není zřejmé, zda uvedená poznámka směřuje k namítanému označení a/nebo přihlašovanému označení, soud odkazuje na shora již uvedené závěry k vnitřní rozlišovací způsobilosti prvků tvořících napadené označení a k míře inherentní rozlišovací způsobilosti namítaného označení, a shodně s předsedou Úřadu uzavírá, že namítané označení, které s jinak nedistinktivním prvkem tvůrčím způsobem pracuje, nemůže být podle shora připomínané rozhodovací praxe SDEU považováno za nedostatečně distinktivní. V daném ohledu nelze žalobci přisvědčit, že by byly závěry žalovaného k roli a významu sémantického hlediska nepřezkoumatelné.
122. Lze tedy uzavřít, že žalovaný nepochybil, pokud v Napadeném rozhodnutí připustil sémantickou podobnost porovnávaných označení, byť v nižším stupni.
123. Soud dále připomíná, že pro poslední krok úvahy o naplnění pravděpodobnosti záměny ve smyslu § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., tj. pro celkové posouzení pravděpodobnosti záměny, jsou určující nejen závěry k samotné podobnosti kolidujících označení, ale i závěry k některým dalším shora připomínaným a judikatorně akcentovaným hlediskům, a to především shodnosti, resp. podobnosti výrobků a služeb, vymezení průměrného spotřebitele a hledisku míry (inherentní i získané) rozlišovací způsobilosti namítaných ochranných známek.
124. Soud proto dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce brojil proti závěrům předsedy Úřadu stran hodnocení **shodnosti/podobnosti výrobků a služeb**. Dospěl přitom k následujícím závěrům.

125. Soud především nemohl přisvědčit žalobci v závěru, že by předseda Úřadu zatížil Napadené rozhodnutí vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát, pokud v řízení o rozkladu nepřezkoumal závěr vyslovený Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí ke shodnosti výrobků chráněných namítaným i přihlašovaným označením ve třídě 4 mezinárodního třídění výrobků a služeb.
126. Soud zdůrazňuje, že v posuzované věci předseda Úřadu přezkoumával Prvostupňové rozhodnutí na základě rozkladu podaného osobou zúčastněnou na řízení, která proti uvedenému závěru Úřadu, jenž jí konvenoval, z pochopitelných důvodů nebrojila. Předseda Úřadu by byl dle přesvědčení soudu s přihlédnutím k žalobcem akcentovaným principům ovládajícím vymezení rozsahu odvolacího přezkumu povinen se uvedenou otázkou v řízení o rozkladu podrobněji zabývat tehdy, pokud by (i.) s jejím posouzením správním orgánem prvního stupně nesouhlasil nebo (ii.) pokud by žalobce ve svém vyjádření k rozkladu tuto otázku nastolil.
127. Žalobce však netvrdí, že v průběhu řízení o rozkladu svými námitkami proti uvedeným závěrům Úřadu vysloveným v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí brojil a závěr o shodnosti uvedené skupiny výrobků ve třídě 4 mezinárodního třídění zpochybňoval. Ani soud přitom ze správního spisu nezjistil, že by tomu tak bylo, když z vyjádření žalobce k podanému rozkladu ověřil, že žalobce se předmětným hlediskem posuzování ve své argumentaci nezabýval.
128. Z ničeho pak podle stanoviska soudu nevyplývá ani to, že by snad předseda Úřadu s uvedenými závěry vyslovenými v Prvostupňovém rozhodnutí nesouhlasil a považoval za potřebné je revidovat či korigovat. Právě naopak, z dané pasáže odůvodnění Napadeného rozhodnutí (str. 14) je zřejmé, že předseda Úřadu na uvedené závěry a k nim vedoucí úvahy plně odkázal.
129. Za situace, kdy se žalobce v podané žalobě omezuje na uvedenou námitku, aniž by přitom namítal samotnou nezákonnost uvedeného závěru o shodnosti specifikované množiny výrobků, přitom ani soud nespatřuje důvod, aby se touto otázkou podrobněji zabýval. V obecné rovině tedy toliko podotýká, že závěrům žalovaného nelze v daném směru ničeho vytknout, a shrnuje, že pokud předseda Úřadu sám nepovažoval v rámci přezkumu Prvostupňového rozhodnutí za potřebné uvedené závěry revidovat i korigovat, pak za situace, kdy ani žalobce ve svých podáních v rámci řízení o rozkladu odpovídající námitky nevznášel, nezatížil předseda Úřadu Napadené rozhodnutí vadou, pro kterou by nemohlo obstát, pokud na závěry vyslovené Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí odkázal.
130. Žalobce v podané žalobě zaměřil své námitky týkající se posouzení podobnosti výrobků a služeb na další předsedou Úřadu vyslovené závěry.
131. Soud přitom v tomto směru nemohl žalobci přisvědčit, že by předseda Úřadu pochybil, pokud na rozdíl od Úřadu považoval přihlašované služby provozování čerpacích stanic s pohonnými hmotami a mazivy, mytí vozidel ve třídě 37 a skladování paliv a maziv, nákladní přeprava a rozvoz pohonných hmot ve třídě 39 mezinárodního třídění výrobků a služeb za služby podobné v nikoli nižší míře výrobkům zapsaným pro namítanou ochrannou známku ze tříd 3 a 4 mezinárodního třídění.
132. Soud již výše vyložil důvody, pro které nepřisvědčil námitkám poukazujícím na to, že předseda Úřadu zatížil v daném ohledu Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, když dle žalobce dostatečně nevysvětlil změnu v posouzení shodnosti/podobnosti přihlašovaných služeb a namítaných výrobků, a aniž by provedl

další dokazování, vyhověl námitkám osoby zúčastněné na řízení. Pro větší stručnost přitom soud na tomto místě na shora vyložené důvody v plném rozsahu odkazuje.

133. Soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
134. Soud přitom nemohl v této souvislosti ponechat bez povšimnutí, že žalobce nad rámec výše připomenuté „procesní“ námitky v podané žalobě nevznesl žádné námitky, jimiž by proti předmětné skupině závěrů předsedy Úřadu stran stupně identifikované podobnosti porovnávaných služeb a výrobků konkrétně brojil a jejichž prostřednictvím by tyto závěry specificky zpochybňoval. Žalobce se v tomto ohledu na str. 7 – 9 fakticky omezil na reprodukci odpovídajících závěrů vyslovených v příslušných pasážích Prvostupňového i Napadeného rozhodnutí, resp. na poznámku o tom, že se ztotožňuje se závěry vysloveným Úřadem v Prvostupňovém rozhodnutí. Kromě toho na jiném místě žaloby toliko obecně namítal, že výklad pojmů v Napadeném rozhodnutí (včetně shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb) „nedopadá na zákonné ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003, o ochranných známkách, a uvedené rozhodnutí tak nesplňuje podmínku zákonnosti“.
135. Soud k tomuto okruhu „námiték“ uvádí, že žalobce při jejich konstrukci zcela ignoroval skutečnost, že se předmětnými otázkami zabýval předseda Úřadu v Napadeném rozhodnutí. Žalobce v podané žalobě nijak věcně nereagoval na závěry, které předseda Úřadu k těmto otázkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil. Nijak nereflektoval, že se s předmětnými aspekty vypořádal a podrobně zdůvodnil, z jakých důvodů považoval za potřebné závěry vyslovené Úřadem k daným otázkám v Prvostupňovém rozhodnutí revidovat a korigovat.
136. V tomto ohledu platí, že žalobce tím, že se v žalobě omezil na shora reprodukované námitky, aniž by věcně reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se předseda Úřadu s předmětným okruhem otázek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah dospěl k závěrům odlišným od posouzení provedeného Úřadem, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
137. Městský soud se tak mohl věnovat tomuto okruhu otázek pouze v míře obecnosti, v jaké na ně sám žalobce poukazoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
138. Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace předesílá, že se ztotožnil s argumentací, kterou v tomto směru k problematice míry podobnosti přihlašovaných služeb a namítaných výrobků uvedl předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
139. Soud zcela přisvědčuje závěrům předsedy Úřadu o tom, že:

- a. přihlašované výrobky ve třídě 4, tj. pohonné hmoty, paliva, maziva, motorové oleje, jsou shodné s výrobky zařazenými v téže třídě mezinárodního třídění;
- b. přihlašované služby ve třídě 37, tj. provozování čerpacích stanic s pohonnými hmotami a mazivy jsou ve střední až vyšší míře podobné namítaným výrobkům průmyslové oleje, zejména motorové oleje, maziva, paliva;
- c. přihlašované služby ve třídě 37, tj. mytí vozidel, jsou průměrně podobné namítaným výrobkům („čisticí, leštící, kovové a abrazivní přípravky; přípravky na ošetřování kůže, včetně krémů na kůži a přípravků na čištění kůže, nezahrnuté do jiných tříd; veškeré výše uvedené zboží je výhradně zaměřeno na automobilový a motocyklový průmysl a na použití v automobilech nebo v souvislosti s automobily a motocykly“);
- d. přihlašované služby ve třídě 39 (skladování paliv a maziv, nákladní přeprava a rozvoz pohonných hmot) jsou průměrně podobné namítaným výrobkům průmyslové oleje, zejména motorové oleje, maziva, paliva;
- e. přihlašované služby ve třídě 40 (přepřacování pohonných hmot) jsou v nízkém stupni podobné namítaným výrobkům (paliva).

140. Uvedené závěry mají dle přesvědčení soudu jednoznačnou oporu ve shora připomenutých obecných judikatorních východiscích k problematice posuzování shodnosti a podobnosti porovnávaných výrobků a služeb, respektují mantinely nastavené k posuzování podobnosti komplementárních výrobků a služeb, a nelze jim ničeho vytknout. Soud v tomto ohledu opakovaně připomíná závěry vyslovené ve shora odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2016, čj. 4 As 113/2015 - 34, jenž se mj. věnoval právě otázce podobnosti služeb provozování čerpacích stanic a tam prodávaných výrobků (pohonných hmot). Jak soud upozornil výše, žalobce ostatně žádné konkrétní námitky a specifické důvody, pro které by dle jeho přesvědčení toto posouzení nemělo obstat, nesnáší.

141. Lze proto uzavřít, že námitky zpochybňující závěry ke shodnosti a podobnosti porovnávaných výrobků a služeb nemohly být shledány opodstatněnými.

142. Pokud jde o další hledisko, jež je relevantní z pohledu celkového posouzení pravděpodobnosti záměny, tj. hledisko **průměrného spotřebitele**, i v tomto případě platí, že ačkoli žalobce v podané žalobě na více místech upozorňoval na problematiku týkající se relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti, ve svém důsledku fakticky neuplatnil z pohledu soudu žádné námitky, jimiž by konkrétně zpochybňoval závěry, které ve vztahu k této otázce předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovil.

143. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v tomto směru přistoupil k vymezení průměrného spotřebitele jednotlivě pro konkrétní specifikované skupiny přihlašovaných výrobků a služeb a namítaných výrobků. Ve svých závěrech na str. 15 a 16 Napadeného rozhodnutí, rekapitulovaných výše v bodě 8 tohoto rozsudku přezkoumatelným způsobem, srozumitelně a relativně podrobně vyložil, koho a z jakých konkrétních důvodů považuje ve vztahu k jednotlivým skupinám výrobků/služeb za průměrného spotřebitele.

144. Žalobce se naproti tomu v daném směru v rámci své žalobní argumentace v návaznosti na obsáhlou reprodukci těchto závěrů na str. 6 – 7 žaloby omezil na obecné vyjevení nesouhlasu se závěry předsedy Úřadu odůvodněného tím, že je považuje za „*věcně nesprávné, neboť vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu*“, aby na jiných místech žaloby opakovaně poukázal na to, že průměrným spotřebitelem je jednak odborná veřejnost, u které lze předpokládat vyšší stupeň pozornosti, tak a i široká veřejnost, neboť se jedná o výrobky a služby běžné spotřeby (str. 6 žaloby předposlední odstavce, str. 16 žaloby třetí odstavce), přičemž odkazoval na závěry vyslovené v tomto směru v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu.
145. Soud výše vyložil, že nebezpečí záměny musí být posuzováno s přihlédnutím k průměrnému spotřebiteli, tj. běžnému spotřebiteli, kterému jsou sporné výrobky či služby určeny. Průměrným spotřebitelem je přitom spotřebitel řádně informovaný, přiměřeně vnímavý a opatrný/obezřetný, přičemž úroveň jeho pozornosti se může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb. V tomto ohledu ostatně není mezi účastníky řízení sporu.
146. I v tomto případě soudu nezbyvá, než znovu připomenout význam dispoziční zásady ovládající tento typ soudního řízení správního, a zdůraznit, že není a nemůže být úkolem soudu, aby za žalobce jeho žalobní argumentaci dotvářel a na základě takto obecných námitek se jal bez odpovídající žalobní argumentace jednotlivě hodnotit předsedou Úřadu vyslovené závěry, když žalobce sám takový přezkum náležitě neinicioval. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78).
147. Žalobce proti závěrům vysloveným předsedou Úřadu v tomto směru nad rámec projevu nesouhlasu založeného ovšem na zcela irrelevantní námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu (i v případě pojmu průměrného spotřebitele jde dle přesvědčení soudu o interpretaci neurčitého právního pojmu a aplikaci takto přijatých závěrů na zjištěný skutkový stav; žalobce přitom nijak nespécifikoval, v jakém konkrétním ohledu by snad mohly být skutkové závěry relevantní pro posouzení otázky průměrného spotřebitele nedostatečné či rozporné s obsahem správního spisu) nevznesl žádné konkrétní argumenty. Především však svými námitkami závěry předsedy Úřadu *de facto* věcně vůbec nezpochybnil, neboť předseda Úřadu ve shora odkazovaných pasážích Napadeného rozhodnutí v zásadě neprovedl jiné, než žalobcem namítané určení relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti, když připustil, že průměrným spotřebitelem bude (v závislosti na konkrétních službách a výrobcích) jak odborná veřejnost, u které lze předpokládat vyšší stupeň pozornosti, tak i široká veřejnost v případě zboží běžné spotřeby.
148. Soud tak i v tomto případě v míře obecnosti odpovídající obecnosti žalobní argumentace uzavírá, že nezjistil žádnou okolnost, která by svědčila o tom, že by žalovaný nesprávně určil relevantní okruh spotřebitelské veřejnosti, nadto pak skutečnost svědčící pro závěr, že by takové eventuální nesprávné určení vyústilo v nesprávné posouzení pravděpodobnosti záměny porovnávaných označení.
149. Soud nad rámec uvedeného podotýká, že i pokud by snad za průměrného spotřebitele byla považována toliko ta část spotřebitelské veřejnosti, jež bude obezřetnější a bude věnovat více pozornosti svému spotřebitelskému rozhodnutí (sám žalobce však na jiném místě žaloby inkonzistentně se svou předchozí argumentací akcentuje, že v posuzovaném případě jde o zboží a služby spíše běžné spotřeby vztahující se k provozu motorových vozidel, a

proto lze považovat za průměrného spotřebitele širokou veřejnost, což by svědčilo spíše pro závěr o nižší míře jeho pozornosti), nebyl by tento závěr s ohledem na identifikovanou míru shodnosti/podobnosti porovnávaných výrobků a služeb a míru podobnosti kolidujících označení s to účinně revidovat závěr o pravděpodobnosti záměny (nadto pak při vědomí možné aplikace tzv. kompenzačního principu – viz rovněž níže).

150. Dalším hlediskem, jež je třeba vzít podle ustálené rozhodovací praxe v úvahu při hodnocení pravděpodobnosti záměny, je **rozlišovací způsobilost namítané ochranné známky, resp. její míra**. Jak soud vyložil výše, čím distinktivnější je starší označení, tím větší je podle rozhodovací praxe soudů nebezpečí záměny.
151. V posuzovaném případě žalobce v tomto ohledu především namítal, že závěr o distinktivitě porovnávaných označení je „*vnitřně rozporný, neboť žalovaný na jednu stranu souhlasí s tím, že slovní prvek/část „Euro“, použitý u napadeného označení, je prvkem s nižším stupněm rozlišovací způsobilosti, na druhé straně však v případě namítané ochranné známky má za to, že porovnávaná označení distinktivitu zcela postrádají*“. Měl přitom za to, že „*takový právní závěr nemá oporu ve správním spise a v provedeném dokazování a je tak nepřezkoumatelný*“.
152. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti, resp. námitku nedostatečné opory ve správním spisu, odkazuje soud na závěry vyslovené k odpovídajícím námitkám výše v odůvodnění tohoto rozsudku.
153. Nad rámec uvedeného pak soud uvádí, že nemohl ponechat bez povšimnutí, že žalobce při konstrukci uvedené žalobní námítky zjevně vyšel z nesprávného východiska, když akcentoval, že prvek „*použitý u napadeného označení, je prvkem s nižším stupněm rozlišovací způsobilosti, na druhé straně však v případě namítané ochranné známky má za to, že porovnávaná označení distinktivitu zcela postrádají*“. Takový závěr však předseda Úřadu v odůvodnění Napadeného rozhodnutí nikde nevyslovil; právě naopak zdůraznil, že i přes obecně nižší rozlišovací způsobilost části „Euro“/„EURO“ nelze uzavřít, že by kolidující označení nebyla distinktivní. Sám žalobce ostatně v tomto ohledu ve stejném odstavci žaloby poukazoval na to, že „*odvolací orgán je tedy, na rozdíl od orgánu prvního stupně řízení, toho názoru, že sice užitím slovní části „Euro/EURO“ může být rozlišovací způsobilost snížena, avšak nelze souhlasit s tím, že porovnávaná označení distinktivitu zcela postrádají (a to zejména v případě namítané ochranné známky)*“. V daném směru je tedy jeho žalobní argumentace nesrozumitelná.
154. Pokud pak snad měl žalobce na mysli údajnou rozpornost naposledy citovaného závěru předsedy Úřadu (jenž žalobce obdobně jako podstatnou část své žaloby převzal z odůvodnění Napadeného rozhodnutí), soud v daném ohledu žádný rozpor v argumentaci žalovaného neshledal.
155. Soud již výše vyložil, že jakkoli má uvedená část označení v obecné rovině nižší míru inherentní rozlišovací způsobilosti, nemůže tato skutečnost v případě porovnání napadeného označení a namítané ochranné známky vyústit s přihlédnutím k závěrům vysloveným SDEU v rozsudku ze dne 24. 5. 2012 ve věci C-196/11, *F1-Live*, v závěr o nedostatku rozlišovací způsobilosti starší namítané ochranné známky (v podrobnostech viz výše).
156. Žalovaný tedy nepochybil, pokud v rámci úvahy stran hlediska míry rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky uzavřel, že toto označení má se zřetelem k připomínaným judikatorním východiskům standardní, průměrnou rozlišovací způsobilost. Jak předseda Úřadu správně připomněl, zvýšená distinktivita uvedeného

označení nebyla ze strany osoby zúčastněné na řízení tvrzena ani prokazována, a proto tato otázka nemohla být ani v řízení o námitkách hodnocena. Samotný nedostatek zvýšené rozlišovací způsobilosti starší ochranné známky nicméně nemůže v žádném ohledu vést k závěru o tom, že není dáno nebezpečí záměny.

157. Žalobce pak v této souvislosti značnou částí své žalobní argumentace poukazoval na otázky související s mírou rozlišovací způsobilosti napadeného (přihlašovaného) označení. Tvrdil a prokazoval, že je napadené označení v důsledku užívání známé, relevantní veřejnost si je spojuje s jím poskytovanými službami, zmiňoval skutečnosti týkající se situace na trhu a upozorňoval na známkovou řadu jeho ochranných známek. Žalobce zjevně vycházel z toho, že jedním z hledisek hodnocení pravděpodobnosti záměny je i (užíváním získaná) míra rozlišovací způsobilosti přihlašovaného označení, resp. napadené ochranné známky. Tak tomu ovšem není.
158. Soud v tomto směru upozorňuje, že pro posuzování pravděpodobnosti záměny je relevantní míra rozlišovací způsobilosti toliko v případě namítané ochranné známky, nikoli míra rozlišovací způsobilosti či známost přihlašovaného označení. Shodný závěr plyne z konstantní rozhodovací praxe SDEU (srov. rozsudek SDEU ve věci *Canon*, bod 24, rozsudek ze dne 3. 9. 2009 ve věci *C-498/07, Aceites del Sur-Coosur v Koipe*, bod 84, či rozsudek Tribunálu ze dne 5. 5. 2015 ve věci *T - 183/13, Skype Ultd v. OHIM*, bod 50). Žalovaný tedy nepochybil a nezatížil v daném směru Napadené rozhodnutí vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát, pokud se touto otázkou v rámci vyhodnocení pravděpodobnosti záměny blíže nezabýval. Stejně tak lze žalovanému přisvědčit, že ani argumentace známkovou řadou nemůže být účinně spojována s přihlašovaným (napadeným) označením, ale jen s namítanou ochrannou známkou.
159. Právě uvedený závěr pak nutně zprostředkovaně ústí v závěr o nedůvodnosti s tím spojené další žalobní námitky procesního charakteru, jejímž prostřednictvím žalobce brojil proti tomu, že žalovaný v řízení neprovedl jím označené důkazní prostředky, jimiž žalobce prokazoval míru získané rozlišovací způsobilosti napadeného označení. Žalovaný v daném ohledu nezatížil Napadené rozhodnutí vadou, pokud se uvedenými důkazními prostředky blíže nezabýval právě z těch z důvodů, které soud v předchozím odstavci tohoto rozsudku aproboval.
160. Soud pak nemohl přisvědčit ani dalším žalobním námitkám poukazujícím na míru užívání napadeného označení resp. míru jeho známosti v České republice. Ani okolnost, že osoba zúčastněná na řízení podle žalobce užívá svou ochrannou známku v jiné podobě, že spotřebitelé prodávané oleje pod namítaným označením podle žalobce neznají, že namítaná ochranná známka v České republice nepožívá všeobecné známosti či že z dostupných zdrojů nejsou patrné na území České republiky žádné významnější aktivity nebo objemy prodeje, na shora vyslovených závěrech ničeho nemění. Žalobcem popisované okolnosti by totiž nebyly způsobilé ničeho změnit na shora opakovaně vysloveném závěru o dostatečné míře inherentní rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky ve vztahu k namítaným výrobkům. Jak bylo uvedeno výše, soud v rámci tohoto posouzení zkoumá pravděpodobnost záměny mezi označeními v podobě, v jaké jsou nebo v jaké mají být zapsána; z tohoto pohledu je rozsah reálných obchodních aktivit osoby zúčastněné na řízení irelevantní. Argumenty žalobce pak z pohledu soudu nijak nesvědčí pro závěr, že osoba zúčastněná na řízení o výše aprobovanou míru inherentní rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky přišla. Žalobcem zmíněné aspekty by snad mohly být relevantní v rámci úvahy o případné získané vyšší míře rozlišovací způsobilosti namítané

ochranné známky, případně důsledky vyplývajícími z jiných ustanovení zákona z neužívání namítané ochranné známky; těmito otázkami se však žalovaný v souladu s dříve uvedeným nemusel ani nemohl zabývat.

161. Z právě uvedeného je pak rovněž zprostředkovaně zřejmé, že vadou, pro kterou by nemohlo Napadené rozhodnutí obstát, žalovaný nemohl zatížit Napadené rozhodnutí ani žalobcem namítaným neprovedením těch důkazních prostředků (případně nezohledněním z nich vyplývajících poznatků), jimiž žalobce tato svá tvrzení týkající se užívání namítaného označení a jeho známosti v České republice prokazoval.
162. Ze shodných důvodů pak soud nepovažoval za potřebné nařizovat za účelem provedení těchto žalobcem specifikovaných důkazních prostředků ústní jednání, neboť jednak byly součástí správního spisu; především však soud poznatky z nich plynoucí nepovažoval v souladu s výše uvedenými závěry za potřebné pro meritorní posouzení.
163. Soud konečně v návaznosti na výše popsané úvahy a závěry k uplatněným žalobním námitkám přistoupil k poslednímu kroku úvahy o naplnění pravděpodobnosti záměny, tj. **k celkovému hodnocení pravděpodobnosti záměny.**
164. V tomto směru přitom soud se zřetelem k výše popsaným judikatorním mantinelům vyšel především ze svých shora popsaných závěrů o vizuální, fonetické a sémantické podobnosti kolidujících označení, dále ze závěru o shodnosti a podobnosti výrobků a služeb, z výše provedené identifikace relevantního okruhu spotřebitelské veřejnosti a z posouzení rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky.
165. Soud se s žalobcem neztotožnil, že jsou označení zjevně rozdílná a „*pro umístění samohlásek „Oi“ u napadeného označení a zvukové reprodukci části „Oi, které v namítané ochranné známce zcela absentují*“ vyvolávají odlišný dojem. Ze shora podrobně vyložených důvodů týkajících se jednotlivých hledisek podobnosti soud nesouhlasí s tím, že by si kolidující označení shodující se popsaným způsobem v jejich významné části nebyla v dostatečné míře podobná z hlediska vizuálního a fonetického, resp. mohla být spotřebitel spolehlivě odlišena. Námitka žalobce, dle níž hraje v otázce posouzení pravděpodobnosti záměny důležitější roli vizuální dojem, s čímž soud v obecné rovině souhlasí, není se zřetelem ke shora vysloveným závěrům a popsaným úvahám k nim plynoucím s to na přijatých závěrech ničeho změnit (soud shledal kolidující označení za vizuálně podobná ve vyšší míře).
166. Soud pak výše rovněž podrobně vyložil, proč se nemohl přiklonit k námitkám, jimiž žalobce nesouhlas s celkovým vyhodnocením opíral o argumentaci týkající se rozlišovací způsobilosti shodných prvků kolidujících označení „Euro“/„EURO“; pro větší stručnost přitom na shora rozvedenou argumentaci k této otázce odkazuje a shrnuje, že závěry předsedy Úřadu nejsou v daném směru inkonzistentní či dokonce nepřezkoumatelné.
167. Soud proto ze všech popsaných důvodů uzavřel, že porovnávaná označení vykazují podobnosti, jsou vizuálně a foneticky podobná ve vyšší míře, v závislosti na shora popsaných okolnostech jsou sémanticky podobná v nižší míře a s ohledem na shodu ve významné části svých slovních prvků budou v praxi vyvolávat podobný celkový dojem.
168. Nad rámec nezbytného odůvodnění lze doplnit, že předseda Úřadu správně poukázal na aplikaci tzv. kompenzačního principu ve vztahu ke službám přihlašovaným ve třídě 40 mezinárodního třídění výrobků a služeb, které byly shledány s výrobky chráněnými namítanou ochrannou známkou podobnými toliko v nízkém stupni. Žalobce ostatně v tomto ohledu žádné relevantní námitky nevznesl.

169. Napadené označení tak podle soudu vyvolává nebezpečí asociace s namítanou ochrannou známkou, a tedy i nebezpečí záměny, neboť v důsledku podobnosti označení a shodnosti a podobnosti výrobků a služeb a obdobného okruhu relevantní spotřebitelské veřejnosti hrozí, že spotřebitel mylně spojí produkt označený přihlašovaným označením s osobou zúčastněnou na řízení.
170. Z práve uvedených důvodů soud shledal souladný se zákonem závěr předsedy Úřadu, kterým předseda Úřadu změnil Prvostupňové rozhodnutí a výrokem I. Napadeného rozhodnutí vyhověl námitkám podaným osobou zúčastněnou na řízení a přihlášku napadené ochranné známky pro tam uvedený seznam výrobků a služeb zamítl. Námitky zpochybňující zákonnost výroku I. Napadeného rozhodnutí proto nejsou důvodné.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

171. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
172. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s.; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.
173. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. dubna 2021

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu